

Pout' v Doksanech

**Motto: Hledejme kořeny
a budoucnost naší země**

Pout' ke sv. Anežce České

10. – 11. června 2011

Program

Pátek

- 16.30 **Nešpory** se svatou Anežkou
17.00 **Mše svatá** – (celebrují strahovský opat Michael Pojezdný O.Praem.
a velmistr Rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou)
18.00 – 19.00 **Adorace**
19.00 – 21.00 **Koncert** nejen pro mladé – krypta
21.00 **Vigilie** – noční bdění

Sobota

- 8.00 **Ranní chvály** se svatou Anežkou
8.30 **Růženec** s písněmi –
– Svatoanežské zastavení (P. Jaroslav Ptáček O.Cr.)
10.30 **Mše svatá** – celebruje Mons. Jan Baxant, litoměřický biskup
12.00 pauza na občerstvení
13.30 **Program pro děti: O poklad Anežky České**
13.30 **Přednáška:** Sv. Anežka Přemyslovna, naše svoboda a budoucnost (prof. Petr Piřha)
14.30 **Koncert:** Pocta Anežce České (varhany Vladimír Roubal, trubka Jan Verner)
16.00 **Slavnostní svatodušní nešpory**

Rok sv. Anežky

Parkování zajištěno. Autobusové zájezdy prosíme, aby se z důvodu zajištění dostatečného počtu parkovacích míst nahlásily do 7. 6. 2011 na tel. +420 731 557 601 nebo e-mailem: farnostdoksany@centrum.cz.

Svým naprostým souhlasem s Otcovou vůlí, se spasitelným dílem jeho Syna a s každým hnutím Ducha svatého je Panna Maria pro církev vzorem víry a lásky. „Proto je oslavována jako vynikající a zcela jedinečný člen církve...“

KKC 967

OBSAH

Úvodník	
Úvodní slovo	3
Rozhovor	
s J. M. can. J. Šimonem, farářem v Kryrech	4
Církevní stavby v diecézi	
s Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	7
Osobnost	
Sv. Anežka	8
Pouť ke sv. Anežce České v Doksanech	9
Jan Pavel II. homilie papeže Benedikta XVI.	16
Představujeme farnost	
Počáply	10
Spiritualita	
Maria, plná milosti	12
Napsali jste	
Při křtu něco důležitého Bohu slibujeme	14
Křest byl pro mne revolucí	14
Jsem svým rodičům vděčný	14
Křest je počátek	15
List biskupů k modlitbám za pronásledované křesťany ve světě	15
43. diecézní setkání mládeže a já	17
Spolupráce biskupství s budoucími historiky	17
Zprávy z diecéze	
Krátké zprávy z diecéze	18
Pozvánky	
Pozvánky, knižní nabídka, tip na výlet	20
Zprávy z biskupství	
Řád sv. Řehoře Velikého, z diáří	22

**Grafika
na titulní straně
časopisu:**
Miroslav Zelenka

*Fotografie bez
vedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
květen, červen 2011 • 16. ročník • 4. číslo • 20 Kč

Milé čtenářky a čtenáři naší diecézní Zdislavy,

začali jsme nejkrásnější měsíc v roce, měsíc Panny Marie, měsíc květen. I když letos se příroda probudila nebývale krásným způsobem již na konci dubna, přece to nic neubírá skutečnosti, že to, co činí měsíc květen zcela zvlášť krásným, je úcta k Ježíšově Matce. Svátí ji nazývají tím nejkrásnějším a nejvznešenějším květem a jistě k tomu mají pádný důvod. Panna Maria je překrásnou bytostí a pouhé myšlenky na ni člověka uvádějí mimo tento svět, zatížený spoustou starostí a problémů a někdy hlubokou beznadějí. Všeobecná lidská potřeba nalézt skutečnou, opravdovou a účinnou útěchu pak nalézá v Panně Marii svůj vznešený cíl, protože pouhý pohled na Ježíšovu Matku vrací člověku naději a dává mu sílu překonat i největší obtíže.

Kolik úlevy přichází do srdcí v měsíci květnu, kdy se v májových pobožnostech pozvedají přemnohá srdce, aby chválila Boha za tak vznešenou bytost. A Ona se dívá na nás a všechno, co jí s tak velikou důvěrou předkládáme, hned odevzdává do rukou svého Syna a prosí ho, aby své děti vyslyšel. Ona sama říká: „Proste a já budu prosit svého Syna.“

Jak potřebná je v této době důvěra. Důvěra, která nepřekonává jen bariéry mezi lidmi, ale především důvěra mezi námi a Pánem. Důvěra, která nepochybuje o Boží moci navzdory často nepochopitelným událostem, které křížují náš život, často všemi směry. Ne nadarmo je Panna Maria vzývána také jako Matka Důvěry. Snad pro někoho to může znamenat, že Ona důvěruje nám, že my to zvládneme. Ale daleko spíše je to výzva, abychom my důvěřovali Jí.

Tak jako poutník nezná cestu a důvěřuje svému průvodci, tak můžeme my, poutníci na cestě životem, důvěřovat bezmezně naší Nebeské Matce. Kolik překrásných míst v celé naší zemi jí je zasvěceno. Kolik překrásných oltářů, svatyní, kapliček, soch a obrazů, kolik božích muk a prostých míst, kde je třeba jen obyčejný obrázek. Kolik důvěry, která tato místa vytvořila. A kolik důvěry je v našich srdcích dnes? Mysleme na to, až v tomto měsíci se k ní budeme jakýmkoli způsobem obracet, že je skutečně Matka Podivuhodná, nesmírně milující a dobrotivá.

A jak říká krásně svatý Bernard v jedné modlitbě, ve které se na ni obrací: „Pamatuj, láskyplná Panno Maria, že nikdy nebylo slyšáno, abys opustila toho, kdo se utíkal pod Tvou ochranu, kdo vzýval Tvou moc, kdo prosil o Tvou přímluvu...“

Třeba nás nebude u nějakého oltáře Panny Marie mnoho, třeba se dokonce na žádnou májovou nedostaneme, protože jsme nemocní nebo máme náročné zaměstnání, třeba se nikde v našem okolí žádná májová nekoná... Panna Maria je všude se svými dětmi. Ať je jich málo nebo mnoho. Ať je člověk sám nebo s někým. Kdekoli jsme, stačí třeba i obyčejný obrázek Panny Marie, aby si člověk uvědomil Její přítomnost, s láskou se sklonil pod Její ochranu a jako dítě se jí odevzdal. Zcela určitě nás nezklame.

Přeji vám krásný měsíc Panny Marie.

otec Vilém, Liběšice u Žatce

Všude jsem byl rád

J. M. can. Josef Šimon, farář v Kryrech

J. M. can. Josef Šimon

se narodil 11. října 1923 v Turnově. Tam také absolvoval obecnou školu a osmileté gymnázium. Po maturitě v roce 1942 se přihlásil ke studiu teologie za litoměřickou diecézi, studoval tři roky v Dolních Břežanech. Po válce pokračoval ve studiu v Praze na Karlově univerzitě. Pátý rok studia absolvoval v Litoměřicích a zde také přijal 29. června 1947 kněžské svěcení z rukou Mons. Antonína Aloise Webera. Jeho prvním působištěm byl Bozkov u Semil, kde sloužil jako kaplan, později byl kaplanem ve Frýdlantu v Čechách. V roce 1950 byl z politických důvodů odsouzen na dva roky. V roce 1952 mohl být zpovědníkem řeholních sester ve Varnsdorfu, ke konci roku však byl nasazen k PTP. Od roku 1955 byl opět tři měsíce ve Varnsdorfu a poté administrátorem v Jiříkově a Filipově. V roce 1955 byl znovu odsouzen na další dva roky. Od roku 1957 se vrátil do Jiříkova a Filipova. Zde sloužil dvacet let. Od roku 1977 působil jako farář v Kryrech.

Pane kanovníku, jak se máte?

Jde to k horšímu, nohy mě neudrží, nemám chuť k jídlu, trochu mě bolí záda...

Co říkáte Vašemu jmenování čestným kanovníkem?

To víte, že jsem byl překvapen. Mám tady léta a bylo to už v době nemoci, takže jsem chtěl vědět, kdo to navrhl.

Dověděli jste se to?

Říkali mi, že většina byla pro mě.

Byl Vás tu někdo navštívit, když jste se slavnostně instalace nově jmenovaných kanovníků nemohl zúčastnit?

Byl tu pan biskup, když mi nebylo moc dobře. A potom jsme tu měli vikariátní schůzi, takže tu byli naši kněží z vikariátu. Měl jsem z toho velkou radost. Pan biskup byl pro to, abych si to jmenování ponechal. Už to měli asi dávno promyšlené. Mrzelo mě, že jsem se nemohl dostavit do Litoměřic, ale myslel jsem na ně. Poměrně brzo se to tady rozšířilo, někdo to objevil na internetu a regionální noviny o mém jmenování také psaly. Přijeli příbuzní z Turnova, i zdejší farníci mně gratulovali.

Vzpomínáte na Turnov?

Tam jsem se narodil. V roce 1942 jsem maturoval na gymnáziu, měl jsem to z domova blízko. V Turnově jsem byl do osmnácti let, chodil jsem ministrovat, měl jsem tam v mariánském kostele slavnostní primici. V té době tam působil P. Richter, měl primiční kázání, to bylo

krásné. Tady se podívejte na fotky, to je mé primiční album. Mám synovce a neteř, kteří v Turnově dál bydlí, navštěvují mě, přivezou i noviny z toho kraje.

Jak jste začínal?

Začínal jsem v Bozkově, jen tři měsíce, potom následoval Frýdlant na tři roky a z Frýdlantu jsem se dostal na rok do Varnsdorfu. Ve Varnsdorfu jsem měl na starosti řádové sestry. Bylo jich asi kolem čtyř set, byly tam internované, ale pomalu ubývaly, nakonec jich zbylo asi sto padesát. V té době mě poslali na vojnu k PTP. Na vojně jsem byl ve Stříbře, samozřejmě jsem pracoval manuálně. Asi po roce se jim zdálo, že jsme nebezpeční a moc na západě, tak nás lifrovali na Slovensko do Trenčína.

Dvacet let jsem sloužil v Jiříkově a Filipově. Měl jsem farnost Filipov, Jiříkov a třetí farností byly sestry Boromejky. V té době jich tam bylo asi třicet a pracovaly v domově důchodců. Velmi mi s Filipovem pomohly, protože právě v té době bylo zrovna sté výročí Zjevení Panny Marie, hned nato výročí postavení kaple a ještě výročí celého kostela. Taky jsem tam „měl boje“. Pohraniční vojsko udělalo drátěný plot a ten zabíral i kostel, který je těsně na hranicích. Až po šesti měsících ho uvolnili a mohl jsem kostel používat. Tak jsem z toho taky měl radost.

Trochu dovedu německy. A na to v Litoměřicích dbali. Mons. Helikar i generální vikář Holoubek mě znali a věděli o tom, a proto mě do Filipova poslali. Tady v Kryrech taky bylo ještě pár Němců, proto mě potom poslali sem.

Z mých spolužáků už žije jen Josef Matura, taky už je nemocný, ale je na tom líp než já, může ještě chodit.

V roce 1950 Vám vzali tzv. státní souhlas. Proč?

Ve Frýdlantě byl takovej zlej okresní církevní tajemník a ten mě dal do žaláře za kázání v kostele, prý jsem brojil proti systému. Použil jsem slovo „byznys“. Myšlenky jsem vzal od Jindřicha Šimona Baara. Stalo se to v lednu, ale soud byl až v srpnu. Dali mi dva roky, ale amnestovali mě, škrtli mi šest měsíců. Pak jsem byl v base ještě jednou, že jsem ve Filipově neodváděl daně a porušoval státní zákon. Tenkrát mi udělali domovní prohlídku, dostal jsem dva roky a zase mi odpustili čtyři měsíce.

Ve Filipově jsem držel dvoje bohoslužby, česky a německy. Když přišli na filipovskou pouť lidí z Německa, mluvili jsme německy. Při tom mě taky sledovali. Hned v pondělí po pouti, která je ve Filipově 13. ledna, přišel krajský církevní tajemník a hned kasičky počítal.

Kde jste byl ve vězení?

„První sezení“ bylo na Mírově a druhé v Liberci. Dlouho to vyšetřovali. Pak jsem byl v Těšíně a v Plzni na Borech. S kněžími jsem se tam nepotkal, ale ti chlapi, se kterými jsem tam byl, se hlásí. Ve vězení na mě nebyli přísní.

A dál?

StB už mi pak tady v Kryrech dala pokoj. Jsem tu 33 roků. A povím vám, že jsem tu bojoval o faru i o pole. Předsedkyně MNV si to chtěla vzít. Nevím, co chtěla z fary udělat, možná ji chtěla pro sebe. Tenkrát byl na biskupství právníkem pan Zeman a ten mi pomohl. Chtěli mi za faru dát u kostela takový starý dům. Tam by ani neprolezly „ty moje nábytky“. A usilují o ni i teď.

Tady mě hodně zaměstnali občané z Německa. Míval jsem mše svaté v Krásném Dvoře, ve Velké Lhotě. Němci sem ale peníze

moc nedávali. Říkali, že když si Češi ty kostely tak zničili, ať si je taky opraví.

Chodilo tu jen pár dětí na náboženství. Bylo to tu vždycky slabé.

To je tak, byla údobí radostná i smutná.

V kostele je to špatné, padá nám strop. Na Lounsku jsou některé kostely na zřícení, mně tady v další farnosti ve Vidhosticích spadlo půl věže, ale ujal se toho pan Černík. Tak jsem s tím neměl starosti.

Návštěvnost kostelů je bídná, teď se to trochu zmožilo. Do té naší nově opravené kapličky tady na faře pár lidí přijde. Je to zásluha manželů Nevečeřalových. Chodí sem paní primářka z Petrohradu, její muž doktor filosofie a z Bílence sem jezdí pan doktor práv. Tak mi sem chodí tři doktoři: filosofie, práva a medicíny. Bohoslužby máme teď jen v kapli na faře. V kostele to není možné, je tam lešení a je to nebezpečné. Prý byla v Kryrech schůze, že by to dali do pořádku, ale bude to stát hodně peněz. Toho se já už nedožiju. Je to velký krásný kostel Narození Panny Marie, vesnické baroko. Vešlo by se tam asi tak čtyři sta lidí, ale já ho ještě plný neviděl. Je to rozdíl, tenkrát a teď. Tady v Kryrech jsou Sudety. Byl jsem vlastně poslán na německé území.

Všude jsem byl rád.

Co Vám udělalo radost?

Nejvíce asi moje primice v Turnově.

A Bozkov, tam bylo taky pěkně, protože jsem tam jezdil jako student na poutě. Pak přišel Frýdlant, tam jsem měl za šéfa otce Zlámala. Nebyl jako nadřízený, byl to můj přítel. Měl jsem na starosti okolní vesnice. Potom ho zavřeli a ještě rok nato jsem tam byl sám. Ale jak říkám, byl tam „ten zlej“ ta-

jemník a byl to krajan, z Tatobit, jmenoval se Beran, a na okrese mu proto říkali „arcibiskupe“.

Frýdlant, to bylo pracné místo, ranní a večerní mše svatá. Před

Navštívila jsem J. M. can. Josefa Šimona na faře v Kryrech 4. dubna 2011, zemřel 15. dubna 2011 po dlouhé těžké nemoci. Tělo zesnulého bylo uloženo do hrobu vedle hlavního hřbitovního kříže na hřbitově v Kryrech. Requiescat in pace!

každou mši i po ní přišlo ke svaté zpovědi až dvacet lidí. A v té době, protože jsem neměl ještě třicet roků, tak mě církevní tajemník poslal na vojnu k PTP. Tam jsem byl mezi kněžími. Byl tam Javůrek, Záhora, Závěský, Váša. Stavěli jsme nová kasárna ve Stříbře. A potom v Trenčíně jsem míchal maltu. V době, kdy se všechno trochu uvolňovalo, jsme se tam setkali s pětápáky, které propouštěli až po odsloužení čtyřiceti měsících. A jak se situace stále více uvolňovala, začali nás uznávat za spolehlivé. Předtím jsme byli nespolehliví a zbraně jsme se vůbec nemohli dotknout. Až když nás uznali spolehlivými, dostali jsme na čištění nějaký automat, ale to už jsme vlastně končili.

Jak se o Vás teď v době Vaší nemoci starají?

Jsem naprosto spokojen. Když jsem měl chuť k jídlu, tak jsem to víc potřeboval, teď mi stačí

J. M. can. Josef Šimon, foto archiv farnosti

J. M. can. Josef Šimon s kněžími lounského vikariátu, foto archiv farnosti

trošku jednou za den. Mám čaj a tak...

Co řeknete čtenářům?

Že děkuji za ten kněžský život, že jsem připraven odejít do království Božího. Aby nevzpomínali jen ti moji známí, a je jich jistě za můj život hodně, ale i ostatní. Tento časopis ať to připomene, kdo mě znal i neznal. Všem přeju všechno šťastný ve světě a konečnou slávu v nebi.

Dáte nám požehnání?

Ale jo...

...Benedictio Dei omnipotentis, Patris et Filii et Spiritus sancti, descendat super vos et maneat semper. Amen....

Zeptala jsem se pastorační asistentky Drahůše Nevečeřalové, která o otce Šimona v poslední době pečovala:

Jak vypadá současná situace v Kryrech, když je pan kanovník Šimon nemocný?

Momentálně to vypadá vlastně líp než předtím. Lidé sem za ním jezdí právě proto, že je nemocný, a podporují ho i při mši svaté. Jeho zdravotní stav se horší, proto už dvakrát nedělní mše svatá

Pastoraci zajišťujeme s manželem. Jsme tu jediná mladší rodina. Máme syna ve druhé třídě. Tam si našel kamarády a ti za ním přicházejí na faru. Na faře nebydlíme, ale jsme tu stále. Poznávám ve škole také víc rodičů a oni teď znají mě. Vzniká vzájemná důvěra, proto už rodiče svoje děti na faru pouští. Musíme jednat takto postupně. Taky proto, aby toho nebylo na otce Šimona hodně. Náboženství vede můj manžel. Koupili jsme i stolní fotbal, abychom děti přilákali. Ale myslím si, že si nás Pán Bůh použije. On ví, proč nás tady chce mít.

Otec Šimon tu neměl moc příležitostí, není tu dobrá vůle. S městem byla vždy spolupráce jen naoko. Mši svatou míval každou neděli a čtvrtek. Jezdil do Vroutku, Velké Černoci, jezdil i do domova důchodců. Před zimou se jeho zdravotní stav zhoršoval a po Vánocích už nevyjel.

Co já si pamatuji, děti na náboženství nikdy moc nebylo. Když tu ještě žila slečna Šulcová, lidé jí tu říkali hospodyňka, vyučovala se na faře němčina a to sem děti chodily. Dnes vzpomínají, že jim to hodně pomohlo a hodně jim to dalo.

vztahy tady nebyly ideální. Ale věřím, že se to určitě změní a že to půjde k lepšímu.

Kdo se o pana kanovníka po zhoršení jeho zdravotního stavu stará?

Já se o něj starám spolu s manželem. Ráno odvedu děti, nakoupím, pomůžu mu s ranní hygienou a nakrmím ho. Někdy je to náročnější, ale on je výborný, poslušný pacient. Jednou týdně sem chodí pečovatelka, protože já mám povinnosti jinde. O víkend se sem jdeme třikrát za den podívat. Pomůžeme mu najíst se, uložíme ho do postele. Sanitou jezdí třikrát v týdnu na dialýzu až do Loun. Odjíždí před 12 hodinou, vrací se ve 22 hodin večer a je hodně unavený.

V polovině února otec Šimon odmítl nástup do nemocnice, chtěl zůstat doma. Proto jsme spolu s jeho příbuznými požádali Cestu 121 o polohovací postel a další věci.

Staráme se rádi. Člověk se tím naučí a hodně pozná. Je to i pro nás dar do života. Posilní nás to. Někdy jsou hodně obtížné chvíle. Modlím se za to, aby měl otec s námi trpělivost. Kolikrát po nás něco chce a my nevíme, nejsme schopni mu vyjít vstříc, i když se snažíme. Ale přihlížejí tomu také naše děti (5 a 8 let). Když sem přijdeme, dcerka tu stojí a dívá se, jak ho myjeme, krmíme, mlčky to sleduje a pozoruje. Věřím tomu, že to v ní zůstane a že pochopí. Synek už mi říká, že se o mě bude starat.

Chceme touto cestou poděkovat občanskému sdružení Cesta 121, protože nám hodně pomohlo. Zpočátku dostal otec Šimon videotelefon s kamerou ke vchodu, aby viděl, kdo na něj zvoní. Polohovací postel, vozík a další zdravotní pomůcky nám potom poslali velice rychle, přestože jsme o to zažádali na poslední chvíli. Velice děkujeme, otec je maximálně spokojený. Nám pečovatelkám to ulehčuje práci a přístup k pacientovi a manipulaci s ním. Děkujeme, že něco takového existuje a děkujeme všem lidem, kteří Cestu 121 podporují.

Marie Koscelníková

S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze

Cílem našeho dnešního putování za zvony litoměřické diecéze bude obnovená památná zvonice při farním kostele sv. Jakuba v Železném Brodě. Příběh této zvonice je totiž dramatický a možná někoho přiměje k zamýšlení nad pomíjivostí nebo naopak nadčasovostí věcí tohoto světa a věcí duchovních. Původní podezděná

dřevěná zvonice byla velmi stará a s jejím popisem a vyobrazeními jsme se setkali v řadě katalogů památek tohoto

druhu. Uvnitř se dochoval velmi starý zvon odlitý neznámým zvonařem v roce 1497. Tento zvon byl opředen celou řadou pověstí a legend, z nichž tu nejznámější předkládá v působivém literárním zpracování Pavla Jungmannova ve své první knize pověstí o zvonech v kapitole „Jak se železnobrodský zvon ztratil a zase našel“ (vydavatelství Kopp, r. 2003). Tento nádherný památný zvon přežil všechny živelné pohromy a válečné rekvizice a patřil bezpochyby k nejstarším a nejcennějším zvonům turnovského vikariátu. Jeho zvuk byl zaznamenán Českým rozhlasem a je uložen v archivním fondu rozhlasové fonotéky mezi tzv. „zlatý“ fond, kde jsou uloženy významné a cenné rozhlasové záznamy k trvalému uchování. Zvon se při průměru úhozového věnce 80 cm a odhadované hmotnosti 350 kg ozýval hlavním tónem dvoučárkované c.

A pak přišel osudný 13. květen roku 2007. Památná železnobrodská zvonice lehla popelem díky naprosto nepochopitelnému vandalství a ignorantství jedince, jemuž jsou takové pojmy jako „duchovní, vzácný, historický“ atd. naprosto cizí. Kde byl on a kde jsme byli my všichni, když neznámý zvonař v roce 1497 poprvé poklepal na zvon, který byl dokonce starší než

samotná zvonice a samotný kostel? Kdyby uměl vyprávět naší řečí, možná bychom se dověděli z místní historie věci, o nichž nemáme ani tušení, a možná i historikové sami by zaslí. Kolik generací zvoníků se vystřídal u jeho provazů, kterých za dobu jeho existence jistě bylo nespočet, a co to asi bylo za lidi? Když si soudný člověk uvědomí všechny tyto souvislosti, pak jen těžko hledá odpověď na otázku, kde a jak může inteligentní a myslící člověk sebrat motivaci k takovému činu.

Zvon byl starý 510 let a ke svým 510. „narozeninám“ dostal vskutku pěkný „dárek“. Zbylo z něho několik beztvarych škvarků zvonoviny, které jsou pietně uloženy v obnovené železnobrodské zvonici.

Obyvatelé a farníci Železného Brodu se však rozhodli zvonici obnovit. Dobrá věc se podařila velmi rychle – prakticky za rok stála na původním místě obnovená zvonice. Když vstoupíme dovnitř, ucítíme charakteristický zápach spáleného dřeva. To proto, že nosné trámy, které úplně neshořely, zůstaly zachovány. S novým bedněním tyto ohořelé trámy velmi pozoruhodně kontrastují, takže stanout uvnitř této obnovené památné dřevěné stavby je dosti zvláštní zážitek. Vystála otázka, jak vyřešit ztrátu zničeného památného zvonu.

Železnobrodští oslovili českého zvonaře Petra Rudolfa Manouška ze Zbraslavi. Připomeňme, že zvonařství Manouškových stihl také velmi dramatický osud. Při povodních v roce 2002 bylo zcela zničeno a zvonař Petr Rudolf Manoušek nyní odlévá zvony v nizozemské zvonárně Josta Eijssboute v Astenu. A právě zde spatřily světlo světa tři nové zvony, které dnes nad Železným Brodem vyzvánějí. Nejmenší zvon je zasvěcen sv. Václavovi. Váží 168 kg a při průměru úhozového věnce 65 cm zní hlavním tónem dvoučárkované es. Prostřední zvon o hmotnosti 281 kg a průměru věnce 76 cm je zasvěcen Panně Marii. Jeho hlavním tónem je dvoučárkované c. Největší zvon je zasvěcen patronu železnobrodského farního kostela, sv. Jakubovi. Zvon

váží 483 kg a při průměru úhozového věnce 92 cm zní tónem jednočárkované a. Petr Rudolf Manoušek odlil tyto tři zvony v Astenu v průběhu let 2008 a 2009.

Zvony památné zvonice při farním kostele sv. Jakuba v Železném Brodě

Osudy železnobrodských zvonů a zbraslavského zvonařství mají dosti společného. Byly zničeny nezkroutnými živly, které člověku občas dokážou, že je příliš slabý na to, aby se cítil neomezeným vládcem a vlastníkem planety. Pomíjivost věcí pozemských a nadčasovost věcí duchovních zde v souhře se zlou vůlí a hloupostí na straně jedné a vůlí dobrou a láskou na straně druhé – to vše dnes symbolizuje obnovená zvonice při farním kostele v Železném Brodě a její zvony.

Radek Rejšek, diecézní kampanolog

Poděkování Drahůši Nevečeřalové, foto Martin Davídek

nebyla. Jinak se tu sejde až dvacet lidí. Přijedou i jeho příbuzní. Je nemocný a nemůže chodit. Lidé se víc ptají a zajímají se.

Manžel se pokouší navštěvovat i okolní vesnice, ale není tam zájem. Starší lidé vymírají, mladší jdou jiným směrem. Je to o této oblasti známé, ani mezilidské

Sv. Jakub, nový zvon železnobrodské zvonice.

Rok sv. Anežky

(1211 – 2011)

Anežka Česká se narodila v Praze z druhého manželství krále Přemysla Otakara I. a Konstancie Uherské dle tradice 20. ledna 1211. Ve třech letech již byla zasnoubena s polským vévodou Boleslavem a s rodnou sestrou Annou poslána pod dohledem tety, sv. Hedviky, na výchovu k cisterciákům do slezské Třebnice. Po smrti dětského snoubence je znovu poslána na dvouletou klášterní výchovu, tentokrát do Doksan k premonstrátům. Otec Přemysl ovšem začíná usilovat o spojení se štaufským císařským domem a zaslibuje dceru devítiletému synovi císaře Ferdinanda II., budoucímu Jindřichovi VII. a posílá Anežku na novou výchovu do Vídně ke dvoru Leopolda VI. Babenberského. Leopold zatím získal Jindřicha pro svou dceru. Roku 1225 se vrací přemyslovská princezna do Prahy a následující rok přijíždí poselstvo anglického krále Jindřicha III. Plantageneta. Zásnuby proběhly, ale 1229 je Jindřich zrušen. Opět se o ni zajímá již ženatý Jindřich VII., ale následným zájmem o Anežčinu ruku se má stát Jindřichův otec Fridrich II., kterého ovšem odmítla.

Napříč politickým sňatkům, ke kterým nedošlo, se rozhoduje jako nevěsta Kristova, inspirována svatým životem sestřence Alžběty Uherské, vstoupit do řádu sv. Kláry. S bratrem Václavem I. zakládá v Praze špitál

sv. Františka (1232) a v roce 1234 přijímá řeholní roucho a stává se první abatyší nového kláštera pražských klarisek. Postupně buduje s bratrem králem výstavné dvojkláštery, kde bydlely jak klarisky, tak Menší bratři přísné observance. Rozlehlý areál raně gotické stavby cisterciáckého typu zahrnoval mimo dva kláštery dva kostely a prostor, kde sídlilo špitální bratrstvo založené roku 1233 svatou princeznou, ze kterého se posléze stává samostatný řád Křižovníků s červenou hvězdou. Anežka prodchnuta ideálem sv. Františka a Kláry usiluje o dodržování přísné původní řehole, a je tak v písemném kontaktu jak se sv. Klárou, tak s papeži Řehořem IX., Innocencem IV. a Urbanem IV.

Energická řeholnice byla zbožnou následovnicí františkánského ideálu i moudrou rádkyní své královské rodiny. V roce 1249 usmířila krále Václava I. s jeho synem Přemyslem, moravským markrabětem, a dále ve sporu synovce Přemysla Otakara II. s Rudolfem I. Habsburským sehrála diplomatickou roli. „Starší sestra“, jak se nechala nazývat po odstoupení z úřadu abatyše, se snažila o osobní ryzí svatost a pokoru spojenou s láskou k spolusestrám, chudým a opuštěným. Z Anežčiných legend víme o její dobročinnosti, milosrdenství a umění diplomacie. Po naplněném životě umírá ve svém klášteře Na Františku v Praze 2. března 1282. Záhy 1328 žádá Eliška Přemyslovna o její kanonizaci, což se nepodařilo po dlouhá staletí ani na mocné přímluvy pražských arcibiskupů, panovníků a velmistřů křižovníckého řádu, poněvadž od husitských válek bylo nezvěstné Anežčino tělo. Až roku 1874, na žádost arcibiskupa Schwarzenberga, byla uznána za blahoslavenou a tím bylo umožněno její veřejné uctívání i mimo křižovnícký řád. Konečně 12. listopadu 1989 ji kanonizoval papež Jan Pavel II. a naše svatá Přemyslovna je po právu spojována s pádem totalitního režimu 17. listopadu téhož roku v Československu.

Řád křižovníků s červenou hvězdou

Život sv. Anežky byl ovlivněn příkladem sestřence Alžběty Uherské. Anežka Přemyslovna počala shromažďovat kolem sebe pražskou chudinu, ovšem po vstupu do řehole předala tyto bratrstvo, které založila právě ke službě chudým a opuštěným. Stará tradice praví,

že první špitálníci byli křižáci navrátníci se z Palestiny, zvaní Betlehemité. Bratrstvo vzniká roku 1233 a prvním představeným měl být mistr Albert ze Sternberga. Papež Řehoř IX. roku 1237 povyšuje bratrstvo bulou „Omnipotens Deus“ na samostatný špitální řád, jež se má ovšem řídit řeholí sv. Augustina. Nový řád dostává od svatých Přemyslovců velké věno, stejně tak je podporován králem Václavem I., a přestěže se rodí uprostřed františkánské rodiny, velmi záhy přebírá zřízení řádů rytířských. Členové řádu byli převážně bratři bez vysvěcení, dokonce i řeholnice, jež ovšem koncem 13. století v Chebu vymírají.

K roku 1240 se dostávají bratři i do Slezska a Polska zásluhou bl. Anny Přemyslovny, provdané za Jindřicha II. Pobožného. Hlavním domem slezské fundace byl klášter s kostelem sv. Matěje ve Vratislavi, jež plnil své poslání do sekularizace roku 1810, kdy byl zrušen stejně i s dalšími řádovými špitály a komendami. Ve stejnou dobu se také dostávají křižovníci na Moravu na Hradiště sv. Hypolita u Znojma, kde přebírají místní starobylé proboštví a opět zřizují špitál a vedou duchovní zpravu přílehlých vesnic. Z kláštera Na Františku se řeholníci stěhují ke kostelu sv. Petra v Praze Na Poříčí, aby roku 1252 obdrželi prestižnější místo u paty mostu, které jim koupila zakladatelka. Také na Anežčinu žádost obdrželi v témže roce k červenému kříži na hábitě i šesticípou hvězdu.

Anežčin nový řád se rychle šíří a bratři pracují zejména v oblasti špitální, ale i farní, a později i vědecké. Mezi léty 1561 - 1694 jsou velmistři zároveň pražskými arcibiskupy. Významným je rok 1675, kdy Klement X. povyšuje špitální řád mezi řády rytířské a velmistr má později právo opatské benedikce a je prvním řeholním prelátem v království. Od 18. století se řád rozšiřuje i do Bratislavy, Vídně a Budy, kde zakládá nové velké hospitály a získává vysoké společenské postavení u císařského dvora. Poslední komenda mimo české území zůstává až do dnešních dnů u Karlskirche ve Vídni. Tento významný řád přežil nacistickou i komunistickou perzekuci, ovšem počet členů se velmi snížil a dodnes je nejmenším katolickým řádem. Dej Bůh, aby na přímluvu svatých Anežky se rozhojnil jeho řady, ke konání bohu libé činnosti ve službě všem potřebným a strádajícím.

P. Marek, www.krizovnici.cz

Poutí Doksanech

Pouť ke sv. Anežce České

U příležitosti Roku sv. Anežky bude v Doksanech ve dnech 10. – 11. června 2011 probíhat pouť ke sv. Anežce České. Jejím mottem je: „Hledejme kořeny a budoucnost naší země“.

V sobotu 11. června, ve výroční den oblázky sv. Anežky, kterou byla přijata mezi sestry klarisky do kláštera Na Františku v Praze, se bude v kostele Narození Panny Marie v Doksanech konat poutní mše svatá, jejímž hlavním celebrantem je Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický. Spolu s ním se budou slavnosti účastnit mnozí biskupové Čech a Moravy. Zveme poutníky, aby přijeli na pouť, jež se uskuteční ke cti této světice.

„Svatá Anežka nám dala a v současnosti nám dává veliký příklad křesťanského života, totiž nemyslet na sebe, ale myslet na druhé, i když mě to něco stojí. Věnovala se nemocným, což určitě nebylo jednoduché, ale dělala to proto, že o tom byla přesvědčená, že tak byla věrná Kristu, že může také druhé lidi povzbudit. A skutečně i teď, po několika staletích, nás stále svým příkladem povzbuzuje,“ poukázal na význam české světice biskup Jan Baxant.

Svatou Anežku jako morální autoritu, která může celé naší společnosti posloužit jako pevný orientační bod, zmiňuje rovněž prof. Petr Piňha, který bude v Doksanech přednášet na téma Sv. Anežka Přemyslovna, naše svoboda a budoucnost: „Za důležité na letošních oslavách Anežky Přemyslovny považuji, že je široce, to jest i nevěřícími, uznanou morální autoritou. Společnost je nyní zneklid-

něna mnoha neblahými důsledky chaotické liberalizace a konzumního stylu života. Očekává nadějeplné slovo a ví, že bude a musí být kritická ke zmíněným projevům. Je proto třeba ukázat paralelnost problémů její a dnešní doby. Mnoho otázek, jimiž se zabývala, je opět na pořadu dne. Dobře známá je její mimočasová účast na listopadových událostech roku 1989. Naše zklamání je přímo úměrné našemu odbočení od ideálů, které Anežka ztělesňuje.“

Díky Rytířskému řádu křižovníků s červenou hvězdou bude během doksanské pouti vystavena relikvie sv. Anežky, kterou křižovníci získali ze španělského Eskorialu. Následy ji tu mohli poutníci uctít na podzim roku 2008.

Na pouť ke cti sv. Anežce České byli pozváni biskupové všech českých a moravských diecézí, představitelé řeholí, představitelé státní a krajské správy i starostové okolních měst a obcí.

Akci pořádá Římskokatolická farnost Doksany za podpory Biskupství litoměřického, komunity sester premonstrátek v Doksanech, Královské kanonie premonstrátů na Strahově a Rytířského řádu křižovníků s červenou hvězdou.

Jana Michálková

Organizační pokyny

Parkování

Do vnitřního prostoru areálu kláštera v Doksanech nebude vjezd vozidel povolen. Parkování pro účastníky pouti je zajištěno!

Osobní automobily mohou parkovat v místě u řeky (u mlýna; zhruba pět minut chůze k areálu kláštera), případně v obci.

Pro autobusy, které poutníky přivezou až před hlavní vstup do kláštera, je parkovací prostor vyhrazen v areálu bývalého cukrováru (zhruba 300 m od areálu kláštera).

Parkování pro pozvané hosty je vyhrazeno v areálu kláštera sester premonstrátek (příjezd z křižovatky v Doksanech směrem na obec Brozany).

Parkování pro kněze, řeholníky a řeholnice s osobními automobily je vyhrazeno v prostoru hospodářského dvora areálu (příjezd boční cestou z hlavní silnice v Doksanech).

Všechna parkoviště budou zřetelně vyznačena, poutníky nasměrují také přítomní pořadatelé. Prosíme, abyste dbali jejich pokynů.

Autobusové zájezdy prosíme, aby se z důvodu zajištění dostatečného počtu parkovacích míst nahlásily do 7. 6. 2011 na tel. +420 731 557 601 nebo e-mailem: farnostdoksany@centrum.cz.

Pokyny pro poutníky

Do vnitřního areálu kláštera budou mít přístup pouze pěší. V ambitech na 2. nádvoří bude mít své zázemí zdravotnická služba, která zde zajistí bezprostřední „první pomoc“.

V případě potřeby sem bude vjezd povolen pouze vozidlům záchranné služby.

Vstup do kostela Narození Panny Marie, kde bude probíhat program pouti, je z 2. nádvoří. Směr pohybu poutníků (jejich příchod a odchod) bude zřetelně označen. Poutníci, kteří se do kostela z kapacitních důvodů nevejdou, budou moci sledovat celý průběh mše svaté na velkoplošné obrazovce umístěné před kostelem. K dispozici zde budou také místa k sezení. Větší televizní

obrazovky budou umístěny i v bočních částech kostela. Bohoslužbu v přímém přenosu zajišťuje TV NOE.

Koncelebrující kněží si s sebou vezmou albu a bílou štólu. Obléknout ke mši svatě se kněží a jáhnové mohou v určené místnosti na faře, biskupové a řeholní představení v sakristii.

Zpovědní služba bude zajištěna v obou zadních bočních kaplích kostela a podle potřeby také venku, na 2. nádvoří (před kostelem).

Občerstvení bude možné zakoupit u stánků na 1. nádvoří.

Hygienické zázemí (s dostatečným počtem mobilních WC) najdete v přední části hospodářského dvora areálu.

Ve stáncích v ambitech na 2. nádvoří si budou moci poutníci zakoupit náboženskou literaturu a církevní periodika.

Těšíme se na vaši návštěvu!

Farnost, za kterou jsem před Bohem zodpovědný...

Nevelkou farnost v Počáplech u Terezína spravuje P. Radim Jan Valík OSB. Narodil se v roce 1931 v Třebíči. Je členem řádu Benediktinů. V roce 1969 odešel do Německa, pobýval v klášteře v Rohru v Bavorsku, kněžské svěcení přijal v roce 1972. Po dvaceti letech působení v německé duchovní správě se vrátil do Čech. Z kláštera v Rajhradě byl poslán do litoměřické diecéze. V Počáplech slouží od roku 1997. Fara byla kdysi inkorporována k břevnovskému klášteru. Okruh pastorační činnosti P. Radima Jana Valíka je ale širší, sahá až do Litoměřic.

Farnost Počápley

Jak se Vám daří pastorační činnosti v této farnosti?

Víte, když řeknu pastorační, co je vlastně můj úkol? Úkolem je lidi přivést nebo doprovázet k víře, naději a lásce. To je hlavní úkol. A teď pro to dělat všechno, co by mohlo v tomto směru lidem

nějak pomoci. Když jsem tu měl první mši svatou, bylo tu kolem dvaceti lidí. A to je asi takový stav, který se zde stále udržuje. Můj úmysl je nějakým způsobem lidi oslovit a nabídnout kněžskou službu. Ze strany farníků ale velký zájem nevidím. Říká se, že tady je bohem lidí květák. Motají se kolem polí a domu. Jak je stimulovat a animovat pro otázky víry? Dělal jsem to jako dřív, když jsem byl v cizině i v Rajhradě. Snažil jsem se třeba vydávat věstník, který by je oslovil a přivedl na cestu víry a alespoň trochu rovnal jejich myšlení.

Kolikrát jsem si vzpomněl, jak nám v „pastorálce“ říkal náš profesor, že naším úkolem je připravit půdu, orat půdu srdcí, aby do ní mohlo zapadnout semeno Božího slova. A připravit půdu Duchu svatému. Tak nějak jsem se o to vždycky snažil a snažím. Je to velmi zdolná cesta. Uvědomuji si, že toto není otázka na čtrnáct dní nebo pár měsíců, ale roků. Ale že bych viděl nějaké úspěchy, to nemohu říci.

Vyhledávají Vás i lidé z Litoměřic a okolí?

Ano, to ano. Sem tam někdo přijde, kdo má zájem o kněžskou službu. Ale to nepatří k mé farnosti, za kterou jsem před Bohem zodpovědný. Mně patří Počápley, České Kopisty, Trávnice a Nučnický.

Vedle fary stojí domeček. Jak ho využíváte?

Původně jsem myslel, že by z toho mohla být klubovna nebo něco takového. Bylo to v takovém neutěšeném stavu, že jsme to museli malinko upravit. Tenkrát se tam scházela mládež, ale takovým nějakým divným způsobem, se kterým jsem nesouhlasil, nemohl jsem to povolit. Taky jsme se tam nějakou dobu scházeli s dětmi. Potom měl o polovinu zájem obecní úřad, tu jsme pronajali, mají tam obecní rozhlas. Druhá půlka byla prázdná, sem

tam se objevili nějakí bezdomovci, kterým jsem to dovolil. A když se odstěhovali, fungovala tam zase chvíli klubovna. Teď tu bydlí jeden hendikepovaný sociálně slabší pár.

Můžete vzpomenout na povodně v roce 2002?

Ano, 16. srpna 2002. Voda tu přibývala a já jsem se domníval, že se rozlije směrem k Trávnici. Počítal jsem, že stačí dát věci tak metr, metr padesát vysoko. Udělali jsme to i v sakristii. Ale voda stoupla mnohem výš, tato přízemní místnost byla až ke stropu pod vodou. Odvezli mě loďkou. Chvilu jsem bydlel v Litoměřicích. Vrátil jsem se kolem 20. srpna. Nemohli jsme se dostat do kostela, dveře byly vzpříčené. V kostele to bylo hodně zničené, byly tam dva metry vody. První dny se zdálo, že oltáře jsou docela v pořádku, ale byly lepeny jen kličem a vlhkem se rozpadly. Opravili je restaurátoři z Červeného Kostelce. Měli jsme právě čerstvě opravený zevnějšek kostela a hned týden na to přišla povodeň.

Před časem jste vedle kostela otevíral kapli?

Vedle kostela stojí bývalá márnice, je z doby kolem roku 1750 jako kostel. Povodní velice utrpěla, protože stojí nejbližší k Labi. Byly v ní velké trhliny a statik ji doporučoval strhnout. Ale říkal jsem si, že je to škoda. Stáhli jsme ji lanem a do dnešní doby to drží pohromadě. Nebyla využita, řekl jsem si, že tam bude kaple a bude zaměřena na Turínské plátno - jako kaple Nejsvětější tváře.

Proč právě Nejsvětější tváře?

Protože tady u nás v republice je o Turínském plátně málo slyšet a přitom si myslím, že to je největší relikvie křesťanů. Na Turínském plátně je tvář Pána Ježíše. Dá se říct, že je to nejstarší fotografie světa největší osobnosti světových dějin a v okamžiku

největšího činu za lidstvo, oběti na kříži, a ještě ve chvíli největší události - zmrtvýchvstání. Podle názoru odborníků obraz vznikl velmi intenzivním zářením, podle nich jedině v okamžiku zmrtvýchvstání. Vlastně je to na principu fotografie, zářením se vytvořil negativ. Toto mě fascinovalo. Kaple ještě není hotová, měly by tam být ještě další údaje o výzkumu, aby byly všem přístupné.

Kostel sv. Vojtěcha v Počáplech je asi jediný v širokém okolí, který není zamčený. Proč ho necháváte otevřený?

Kostel je místo modlitby, je určen k modlitbě a měl by být otevřený. Prostě aby tam měl kdokoli možnost věnovat se modlitbě. To je tady na zemi jeden z životních projevů každého křesťana. Aby se modlil a měl živý vztah k Bohu. Toto mně leželo na srdci. A k tomuto účelu je otevřen. Farníci, i když do kostela v neděli nechodí, tak do kostela zajdou. Takže i z tohoto důvodu. Zloději tu kdysi taky byli, kostel víc než desetkrát vykradli už než jsem sem přišel. A pak ještě asi třikrát, to nebyl otevřený. Je tam zabezpečovací zařízení, takže můžete vstoupit jen do určitého prostoru a přitom je kostel hlídán.

Součástí Vaší pastorační činnosti byla také duchovní služba v Hospici sv. Štěpána v Litoměřicích?

Nějakou dobu jsem tam prozatímně vypomáhal. Hospic je, tak jak to vidím, osudově důležitý dům. Je to dům, kam lidé přicházejí většinou v kritické situaci, kdy odcházejí z tohoto světa a připravují se na věčnost. Lidé tam prožívají nejdůležitější chvíle a okamžiky svého života. Je to tedy místo, kterému je potřeba věnovat z hlediska pastorálního velikou péči.

Lidé, kteří tam leží, jsou velmi často vzdálení myšlenky, že by měli brzy zemřít. Oni se to někdy ani nedovědí, nebo jim to přfbuzní neřeknou. Takže jsou v té první chvíli až v takové, řekli bychom, euforii. Mluví o uzdravení. Po-

tom ale síly ubývají a jejich myšlení se mění. Úkol kněze vidím v tom, snažit se nějak je nasměrovat, brát život z nadhledu. Důležitá pro toto místo je mše svatá a přítomnost Nejsvětější Svátosti v kapli. Velice důležitá je modlitba. Míval jsem tam mši svatou, ale návštěvnost byla malá.

Další pastorační činnost provádíte ve Vazební věznici v Litoměřicích jako vězeňský kaplan.

Chodíval jsem do věznice už dřív v Bohunicích, Kuřimi a také v Německu. Chodím tam dvakrát v týdnu, střídají se tam zástupci různých církví.

Pokouším se s nimi hovořit o čemkoli, mohou mi klást jakékoli otázky, cokoli, co je zajímavé. Chci je přivést k přemýšlení o životě, aby si uměli klást hlubší otázky. Říkám jim: ‚Vy jste lidi, já jsem člověk. Ten život, který

Dne 8. května 2011 P. Radim Jan Valík OSB oslavil 80. narozeniny. K jeho významnému jubileu mu přejeme a vyprošujeme stále Boží požehnání, pevné zdraví a dostatek duchovních i fyzických sil pro jeho kněžskou službu.

tu každý nějakým způsobem žijeme, má určitý obsah nebo určitý smysl. Tady jste zbaveni svobody, tak vás napadají všelijaké myšlenky, které byste venku neměli. A o tom můžeme hovořit.‘

Kolik obviněných žádá o setkání?

Je jich vždy přihlášeno k rozhovoru kolem sedesáti, to nejsem schop předstihnout. Některé si vyberu přednostně, když vidím, že mají větší zájem. Dám jim při rozhovoru i nějaké poznámky, knížku, časopis, aby měli něco v ruce, a doporučuji jim, aby se tomu věnovali. A zdá se mi, že to na cele dělají. Jsou mezi nimi i mladiství. Z Písma svatého, používáme jen nějaké úryvky, které vybíráme podle potřeby, podle období.

Když přinesou klávesy, zpíváme, někdy se jen modlíme, připojují i svoje spontánní modlitby. Rozdal jsem jim i růžence, které jsem dostal z Německa a z Itálie. Mají o ně zájem, ale říkám jim, že to není žádný fetiš, že je určen k modlitbě. Taky se ho část modlíme.

Je důležité je nasměrovat a mohu jen doufat, že se jim to někdy znovu vynoří a znovu je osloví a trochu nasměruje. To jsou zase jen ty vnější věci, ale důležitá je opět modlitba.

V Litoměřicích každou neděli sloužíte mši svatou podle kanonického z roku 1962. Proč se k této formě vracíte?

Na mnoha stranách v celém světě je vidět velká krize liturgie. V nové liturgii je zaměření horizontální, určené pro společenství věřících v kostele. Při komunikaci kněze se společenstvím uniká sakrální rozměr. V té dřívější liturgii je: ‚Sešli jsme se, abychom vzdali chválu Bohu, abychom měli účast na oběti Kristově.‘ To je to první základní, co je mše. Když bereme mši svatou tak, že přijmeme, že Pán Ježíš je tady skutečně přítomen, tak jak se obětoval na kříži, tak kolem toho nemůžeme jenom tak hopsat. Dalo by se říct, že kritika té nové liturgie směřuje k horizontálnímu rozměru a rušivým momentům, které brání zaměření vertikální, k Bohu.

Ale latině lidé nerozumějí.

To je sice pravda, ale já při mši dávám k dispozici texty dvojjazyčně. Každý se tedy může modlit v češtině, nebo v latině. Další, čím jsem si jist, že v novém ritu odpovědi lidé často jen vyhrknou. Že by lidé při tom mysleli na Pána Boha, to si nemyslím. Oni tomu prostě nerozumějí. Ale že by tam byla vnitřní usebranost? Víím to sám podle sebe. Ono to není lehké, aby byl člověk usebrán a byl si jist přítomnosti Boží a aby modlitby, které jsou velice hluboké, reálně vnitřně prožíval.

Připravila Marie Koscelníková

Maria

plná milosti

Dostáváme se k postavě matky Ježíšovy, k Panně Marii. Je bezesporu po Ježíši Kristu nejvýznamnější postavou novozákonních událostí, ačkoli vyprávění o její osobě nezaujímají v Písmu mnoho místa. Například o sv. Pavlu je toho v posvátné tradici Písma zachyceno mnohem více. Přesto však krátké vhledy do jejího života jsou přímo nabitý náboženským obsahem o výjimečné důležitosti jejich skutků.

Mnoho teologických a dogmatických náhledů na Marii se bolestně rodilo po celá staletí dějin církve a jejich jasné vyjádření bychom v evangeliích marně hledali. Proto bývá vztah k Matce Pána v minulosti i přítomnosti často

provázen vášnivými, a někdy i nesmiřitelnými diskuzemi mariánských ctitelů na straně jedné a odpůrců této úcty, protože není jednoznačně zakotvena ve slovech Písma a údajně zastihuje osobu Ježíšovu, na straně druhé.

V každém případě se žádný křesťan nevyhne duchovnímu zápasu o postoj k Marii. Je tak

úzce svázána

s Ježíšem, že ji nelze obejít, pokud chce věřící brát vážně Ježíšův pozemský život. Věnujme tedy Matce Mesiáše náležitou pozornost, která jí náleží. V následujících úvahách však ne v pohledu posvátné tradice církve, ale zde se omezíme, poněvadž je to biblický seriál, jen na příběhy evangelií.

Jako první před námi vyvstávají nádherná vyprávění o Marii, jak nám je předkládá ve svém evangeliu Lukáš. Samozřejmě se nejdříve duchovně vydejme do Nazareta, kde žije mladičká, asi dvanácti až třináctiletá dívka jménem Maria, která je navštívena andělem Gabrielem s neslychaným poselstvím, jež má otevřít vrcholný projev Boží spásy. Před příchodem Mesiáše je Maria, která zde zastupuje Boží lid, tázána, zda se plně a výjimečně zapojí do přípravy této události. Teprve po jejím přitakání a plném odevzdání do Božích rukou začíná Bůh konkrétně uvádět Vykupitele, svého Syna, do světa lidí.

Mariina úcta a posvátná bázeň před Bohem

Celou událost zvěstování líčí Lukáš ve třech krocích, či stupních. Nejdříve zveřejňuje důvěrný pozdrav anděla, skrze něho samotného Hospodina, po němž následuje hluboké zamyšlení a posvátný úlek před výsostnou přítomností Boží. Buď zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou. Každé slovo zde má hlubší význam a je hluboko zakotveno v posvátné tradici Božího slova.

Ačkoli se stále diskutuje o významu pozdravu „buď zdráva“, zdali je to jen ustálený všední pozdrav typu našeho „dobry den“, přeci se jistě nevzdálíme skrytému významu tohoto pozdravu, který odkazuje k něčemu hlubšímu, nežli k pouhému otevření vzájemné komunikace při setkání. Řecké „chaire“ znamená v doslovném překladu „raduj se“. Je pravděpodobné, že starší tradice tohoto příběhu byla předávána nejdříve aramejsky. A tam bychom očekávali semitský pozdrav „pokoj tobě“. Stálo-li tedy v původní aramejské předloze Lukášova příběhu přání radosti, je pravděpodobné, že ve své nezvyklosti odkazovalo k určitému místu Písma. Proroci totiž častěji hovoří o výzvě Hospodina k radosti Božího lidu. Radost, jásot, tanec, zpěv, to jsou projevy přijetí zvěsti o blížící se spáse.

Citujme nejvýraznější z těchto proroctví, totiž Boží výzvu k radosti podle proroka Sofoniáše: Zaplesej, síónská dcero, zahlahol, Izraeli! Raduj se a jásej z celého srdce, dcero jeruzalémská! Možná tímto přetěžujeme nároky na křesťanské čtenáře z pohanství, kterým je evangelium především adresováno, ale přinejmenším tato souvislost stojí za úvahu a může obohatit náš pohled na Ježíšovu Matku, která by tím zde byla srovnávána s Božím lidem, čekajícím s velikou touhou na příchod spásy. V každém případě tento pohled na Pannu Marii byl v dějinách církve bohatě rozvíjen. Maria jako královna, matka a ochránkyně církve je dodnes ctěna v katolických společenstvích. Maria je tedy andělem vybídnuta k radosti a skrze ni, jako zástupkyni Božího lidu, všichni lidé, kteří touží po Boží spáse.

Příchod Ježíše Krista a jeho vykupitelské dílo je pramenem hluboké, nezločné radosti. Po tomto povzbuzujícím pozdravném slově následuje oslovení Marie jako „milostí zahrnutá“. Latinský překlad „milostí plná“ ještě zesiluje toto oslovení. Právě toto oslovení je biblickým základem pro pravdu víry o Marii „neposkvrněném početí“. Je-li člověk „plný“ milostí, není v něm místa pro hříchy ani pro dispozici ke hříchu, tedy dědičný hřích. Mnozí vykladaatelé Písma, hlavně z protestantských kruhů, namítají, že toto oslovení ještě nevede nutně k závěru, že Maria je netknutá nejen osobním, ale ani dědičným hříchem. Nicméně samotné řecké slovo „kecharitomené“ je v rámci

Písma zcela výjimečné. Častěji se sice uvádí, že určitý člověk „nalezl milost u Boha“, ale že je zcela naplněn milostí, to je opravdu o člověku vyjádření jedinečné. V každém případě je zde vyjádřeno Mariino poslání, které jí Bůh svěřuje. Stává se tou, která je naplněna Boží milostí, která ve světle a síle této milosti chápe, přijímá a naplňuje Boží pověření stát se Matkou Božího Syna.

Podobně, i když v menší míře, je tomu ve vyprávění o zjevení Gabriela Danielovi. Anděl sděluje Danielovi tajemné zjevení o budoucnosti lidstva, a nežli k tomu přistoupí, oslovuje vizionáře: Prve při tvých prosbách o smilování vyšlo slovo a já jsem přišel, abych ti je oznámil, neboť jsi vzácný Bohu. Pochop to slovo a rozuměj vidění. Daniel je nejdříve ujištěn, že jeho naléhavé prosby o spásu byly nyní vyslyšeny. Bůh odpovídá Danielovi prostřednictvím anděla a zjevuje mu skryté souvislosti budoucích dějin. Ujišťuje jej, že Bůh je všemocným Pánem nad veškerými lidskými dějinami a událostmi. Vše konkrétní pozemské má duchovní pozadí a vše je nakonec neomylně řízeno Všemohoucím ke konečnému spravedlivému soudu a následné spáse věrných. Daniel je pak osloven jako „vzácný“ před Bohem. V tomto označení se kromě chvály Danielovy věrnosti a oddanosti Bohu zračí jeho poslání. Má být Božím působením výjimečný, vzácný lidem, kteří se skrze něho více dozvědí o Hospodinu a budou Bohu více náležet.

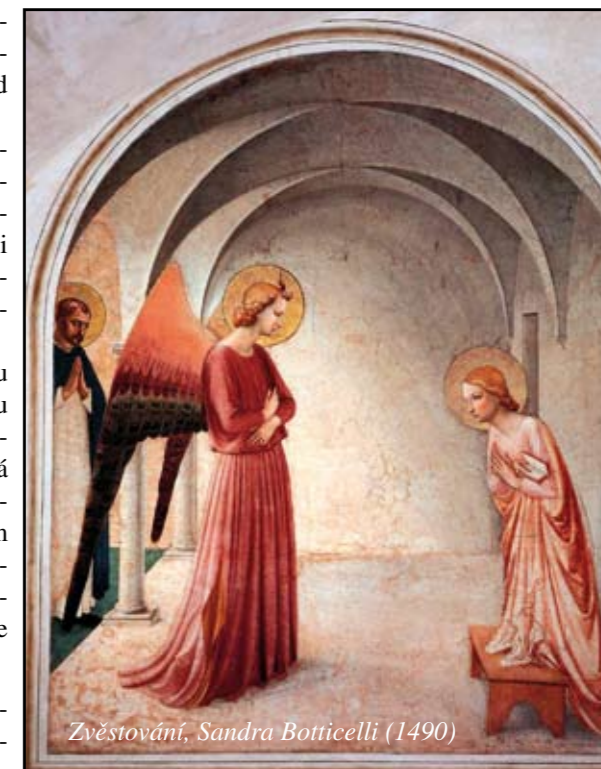
A zde se dostáváme již k závěrečné části andělova pozdravu: Pán je s tebou. Zde si patrně vybavíme podobné vyjádření při andělském navštívení Gedeona jako budoucího vysvoboditele Izraele: Hospodin s tebou, udatný bohatýře! ... Jdi v této své síle a vysvobodíš Izraele. Hle já tě posílám. Hospodin vybavuje Gedeona, ačkoli se sám, podobně jako Maria, považuje za slabého a nepatrného, udatnou silou, která mu umožní zvítězit nad krutou přesilou s hrstkou vojsky nezkušených venkovanů. Maria se nemusí obávat, že veliké a neslychané pověření nezvládne, neboť „Pán je s ní“ a naplňuje ji velikou nadpřirozenou

milostí. Mariin posvátný úlek před ohromujícím Božím zjevením, které vybízí k ochotné spolupráci a odevzdání, ji charakterizuje jako chudou a pokornou Boží služebnici, která má dětsky oddanou a přítomnou radostí a prostotou naplněnou vírou ve svého Boha.

Opět pro dokreslení starozákonních souvislostí

vzpomeňme na zjevení Hospodina Jakobovi v Bételu, Mojžíšovi v hořícím keři, Izaiášovi v jeruzalémském chrámě, Jeremiášovi ve vnitřním vidění, Ezechielovi ve vyhnanství. Tato Boží zjevení jsou vždy provázena silným pocitem bázně, ohromení, malosti, slabosti a bezvýznamnosti oslovených vizionářů, ve kterých se pod mocnou silou zjevujícího se svatého Boha rodí hluboká pokora a skrze ni stále důvěrnější odevzdanost Bohu. Maria korunuje tyto staré příběhy vrcholným projevem úcty, víry a oddanosti do otcovských Božích rukou.

R.D. Jiří Voleský

Zvěstování, Sandro Botticelli (1490)

Zvěstování, Fra Angelico (1440)

zeptali jsme se

...litoměřického biskupa Jana Baxanta

Začátkem letošního dubna jste se zúčastnil komise České biskupské konference pro katolickou výchovu a zdravotnické komise. Proč tyto komise existují a co řeší?

Každý biskup v ČBK má na starosti jednu, dvě či více oblastí pastorace. Mně byla svěřena oblast zdravotnictví a školství a při posledním zasedání jsem byl navíc zvolen delegátem za ČBK pro biskupskou synodu v roce 2012 „O nové evangelizaci“, vyžadující obsáhlou přípravu už letos. Rady a komise ČBK pro jednotlivé pastorační oblasti mají svého předsedu – biskupa a ten si vybírá spolupracovníky jako pomocníky a rádce. Ti se pak v určitých intervalech scházejí k jednání tak, aby to nebyly schůze, ale setkání. Diskutují se aktuální témata dané problematiky a výstupy z těchto jednání slouží ostatním biskupům pro jejich plenární

zasedání. Na plenárním zasedání ČBK nelze diskutovat o všem do podrobnosti, ale lze zaujmout postoj k závěrům komisí a rad. Při posledním setkání s tematikou zdravotnictví jsme koncipovali text dohody o duchovní – pastorační péči ve zdravotnických zařízeních ČR tak, aby se služba nemocným i ošetřujícím netříštila, ale v ekumenickém duchu křesťanské spolupráce vzájemně doplňovala. Školská komise, resp. komise ČBK pro katolickou výchovu je rozdělena do tří subkomisí: vysokoškolská, katechetická s biskupem Herbstem a regionálního školství s biskupem Lobkowiczem. Dubnové setkání vysokoškolské subkomise pod mým vedením se, krom jiného, zabývalo jednak vatikánskou směrnicí o dostatečné přítomnosti filozofie na teologických fakultách v naší zemi, specifikací teologických fakult v Praze, Olomouci a Českých Budějovicích a padla i zmínka o budoucí biskupské synodě v roce 2012.

Úmysly na rok 2011 apoštolátu modlitby

Svatý otec vyhlásil na každý měsíc letošního roku úmysly k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidali třetí úmysl za církve a obyvatele v České republice.

Červen

1. Aby kněží prožívali své sjednocení s Ježíšovým Srdcem a svědčili o starostlivé a milosrdné Boží lásce.
2. Aby Duch svatý dával v našich společenstvích vyrůstat početným misionářským povoláním ochotným plně se zasvětit šíření Božího království.
3. Za ty, kdo připravují katechumeny ke křtu, za kněze, jáhny, rodiče, kmotry a katechety, aby se příkladem svého života stávali platnými nástroji Ducha svatého a prostředníky Bohem nabízené milosti.

www.cirkev.cz

Rok křtu

Letošními oslavami svátku sv. Cyrila a Metoděje (slavnostní mše svatá u hrobu sv. Cyrila v římské bazilice sv. Klimenta 14. 2. 2011) začala tříletá příprava na 1150. výročí příchodu slovanských věrozvěstů na Velkou Moravu. Zaměřena bude na prožívání iniciačních svátostí: první rok je to křest, druhý rok biřmování a třetí rok eucharistie.

Stejně jako naše křesťanská tradice začala jejich prací na Velké Moravě, začíná náš osobní křesťanský život křtem. V textech vás, čtenářů, si ho připomeneme.

Při křtu něco důležitého Bohu slibujeme

Nedávno jsme dali pokřtít naše páté dítě. Zdálo by se, že už je to pro nás rutina, ale není. Všechny děti jsou pokřtěné velmi malé, takže z toho nic nemají, jen fotky a naše vyprávění. Pro nás rodiče je to ale zážitek. Když se narodily, děkovali jsme Bohu, že nám je dal, a když je pan farář křtil, děkovali jsme znovu – že je Bůh přijímá za své děti. Je pro nás velmi důležité, že už teď patří do Boží rodiny.

Někdo třeba namítne, že by bylo lepší, kdyby byly pokřtěny až později, když už se budou moci samy rozhodnout, zda to chtějí. To se mi zdá mylné a smutné. Přeci jako Boží děti můžeme být Bohu blíž, máme spoustu milostí, darů, modlitbu, eucharistii a o tohle všechno bychom naše děti připravili. Ne že by to všechno mohla využít už ta nemluvnata, ale my při křtu něco důležitého Bohu slibujeme. Že je k Němu povedeme, že je budeme o Něm učit, že jim budeme na té cestě pomáhat, a to je něco, co nás jako rodinu také pojí – společná cesta k Bohu. Jsme každý jiný, máme jiné zájmy a chutě, ale jsme jedna rodina před Bohem a jeden zájem máme společný – všichni chceme být dětmi Božími, a to začíná u křtelnice.

Jsem ráda, že jsme mohli všechny děti nechat pokřtít a tu velikou událost v našem životě i v životě toho

děťátka oslavit s celou rodinou. Jsem ráda, že křtiny už střídají první svatá přijímání, tedy další milníky na cestě s Ježíšem. Doufám, že s Boží pomocí přijdou i biřmování a jiné svátosti. Doufám, že ať už nás i naše děti v životě čeká cokoli, budeme všichni čerpat sílu z vědomí, že patříme do Boží rodiny a že nám to pomůže překonat i zkoušky, které nás ještě čekají. Kéž v sobě děti najdou sílu jít s Kristem Ježíšem i přesto, že to není populární a nedá se to zpeněžit. Víra je prostě dar od Boha jen pro ně.

Michaela Kirschnerová, Litoměřice

Křest byl pro mne revolucí

Bylo to v roce 1990, kdy ještě ve společnosti vládla porevoluční euforie, lidé hladověli po duchovních hodnotách a opouštěli své staré světy. I já zrovna hledala smysl života. Bylo mi devatenáct let. Netušila jsem, že na to budu mít ještě celý dlouhý život. Chtěla jsem to mít zkrátka vyřešené. Přestaly mne naplňovat povrchní vztahy, práce odnikud nikam bez nějaké opravdové a hluboké motivace. Zábava pro mne přestala být zábavná. Cítila jsem na sobě špínu neupřímnosti, hledala jsem lásku, ale nenacházela.

Nikdy předtím mne nepadlo se modlit za svou životní cestu. Přesto mi ji Pán ukázal. Dovedl mne k lidem, kteří se upřímně radovali z Boží přítomnosti, sami ze sebe, ze svého života i z úspěchů druhých, měli srdce na dlani a dávali mi okoušet nezištnou lásku. Časem jsem si uvědomila, že to Bůh miluje nekonečně, že odpouští a je milosrdný, že dává do lidských srdcí radost a vděčnost.

Tenkrát jsem si řekla, že i já opustím svůj starý život a začnu nový. To jsem ještě nevěděla, že bude nový úplně se vším všudy a že se můj život obrátí naruby. Začala jsem se připravovat na křest. Pozvala jsem do svého života Boha, začala mu více a více důvěřovat. Svátost křtu jsem přijala na Boží hod velikonoční v roce 1991. Dodnes si pamatuji ten pocit Božího doteku – obrovskou úlevu, radost a jakoby otevřené přetékající srdce. Cítila jsem, že mohu v Boží náručí spočinout a cítit se bezpečně.

A tento pocit bezpečí a Boží blízkost cítím dodnes. Brzy jsem poznala

svého manžela a v roce 1993 jsme měli svatbu. Nyní jsme stále spolu, máme se rádi a vychováváme pět dětí. Zní to dost idylicky. Ale vždy to takové nebylo. S překvapením jsem zjistila, že život s Bohem předpokládá i dávání a odpouštění druhým, že to nejsou výsady jen pro mne. Zažila jsem ještě mnoho těžkých chvil a rozčarování, hlavně sama ze sebe. Teď však vím, že každá těžkost mne dovedla k Bohu ještě mnohem blíže. Křest byl pro mne teprve tou opravdovou revolucí. Jsem za něj vděčná, také za manželství, za děti a za život s Bohem, který mi přináší pokoj.

Zuzana Legnerová, Litoměřice

Jsem svým rodičům vděčný

Byl jsem pokřtěný jako malé miminko několik týdnů po narození, mým duchovním otcem je Mons. Milan Bezděk. Zda se stanu dítětem Božím, tedy za mě rozhodli rodiče.

Někteří lidé si v současné době kladou otázku: „Proč křtít malé děti, když má být tento akt doprovázen svobodným, vědomým a dobrovolným rozhodnutím pro Krista?“

Já souhlasím s tímto výkladem: „Církev vždy usuzovala, že ani děti nemají být vyloučeny z možnosti přijmout křest. Trvalé pravidlo katolické víry ve věci křtu je tedy toto: Křest se má udílet i dětem, které se dosud nemohly provinít žádným osobním hříchem. Narodily se bez nadpřirozené milosti, kterou lidstvo ztratilo prvotním hříchem Adama a Evy, ale mají se zrodit znovu z vody a z Ducha svatého k božskému životu v Ježíši Kristu. Křest je tedy pro dítě projevem lásky Boží, kterou nás Bůh miluje jako první. Je to účast na životě Kristově a na novém životě v Duchu svatém.“

Ve Skutcích apoštolů říká Petr: „*Obraťte se a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů, a dostanete dar Ducha svatého. Neboť to zaslíbení platí vám a vašim dětem i všem daleko široko, které si povolá Pán, náš Bůh.*“ (Sk 2,38-39)

Já osobně jsem svým rodičům vděčný za to, že mě na začátku mého života nechali pokřtít, a hlavně za to, že mě pak i nadále vedli k Bohu.

Jakub Spáčil, Teplice

Křest je počátek

Pocházím z nevěřící rodiny. Všichni z celého širokého příbuzenstva se hrdě prohlašují za ateisty. Jako malá jsem si myslela, že Bůh, víra, církev... je něco, co patří do dávné minulosti, a že by kostely byly ještě dnes funkční - to mě ani nenapadlo. Nicméně Pán mi už od dětství otevíral srdce, takže jakási touha po něm a náklonnost k duchovním věcem tam byly už od počátku.

Okolo dvanácti let jsem začala hodně přemýšlet nad smyslem života. Docházela jsem k přesvědčení, že Bůh je, protože nemůže přece všechno být jen tak samo od sebe. Vnímala jsem vděčnost za život, svět, přírodu, ale komu za to poděkovat? Pomalu jsem se začínala modlit. Popsat celou konverzi by vydalo na pěkný román, takže jen napíšu, že jsem nakonec našla cestu do kostela s pěkným farním společenstvím, setkala se s laskavým duchovním otcem a ve čtrnácti letech jsem se začala připravovat na křest.

Celý katechumenát trval tři měsíce (na dnešní chápání církve jistě velmi krátce, ale mně to připadalo jako celá věčnost). Všechno, co jsem se učila, se mi zdálo naprosto přirozené, jasné, že to přece dávno vím a prožívám. V církvi jsem našla domov. Po dlouhé cestě jsem skutečně přišla domů. Nemohla jsem uvěřit, že opravdu budu pokřtěna, že mi bude vše odpuštěno... takové štěstí... to přece ani není možné. Často jsem si říkala: Taková velká věc, něco skvělého, úžasného - jak to, že to na těch křesťanech není vidět? Že jdou ke svatému přijímání zachmuření, stejně zachmuření se i vracejí... S živým Kristem v srdci - to naprosto nechápu.

Samotný křest při velikonoční Vigílii jsem prožila velmi hluboce. Dojetí a štěstí, jaké se mě zmocnilo, se nedá slovy popsat. Pamatuji si, že po svatém přijímání jsem měla jedinou touhu: zemřít a být s Kristem už navždy.

Následující období se podobalo jedné dlouhé extázi. Dnes se musím nad svým tehdejším nadšením a naivitou trochu usmívat - ale nepochybně to byl největší dar, jaký jsem kdy dostala. Byla to záře na Hoře Proměnění, která měla být posilou pro všechny následující zkoušky. Těch bylo dost - nepřijetí rodiči a spolužáky, různá zklamání, ztráty, zkoušky víry a vyprahlosti. V těžkých chvílích, kdy se zdá, že Bůh mlčí a snad ani není, doposud čerpám z prožitku křtu. S neochvějnou jistotou vím, že Bůh je a dokáže člověka naplnit štěstím, jaké svět nemůže dát. Vždyť jsem to skutečně prožila a nemohu to popřít.

O letošních Velikonocích je to už osmnáct let. Jsem tedy duchovně dospělá :-). Ba ne. Dospělými budeme, až dospějeme k cíli. Křest je počátek, brána, úžasná milost, ale musí se denně obnovovat a prožívat. Je to fuška, ale stojí to za to. Radostně putování všem!

Jana Olivová, Trnovany

List biskupů k modlitbám za pronásledované křesťany ve světě

Dle rozhodnutí České biskupské konference z roku 2009 je 6. neděle velikonoční věnována modlitbám za pronásledované křesťany ve světě. Přinášíme text Listu českých a moravských biskupů k modlitbám za pronásledované křesťany ve světě pro rok 2011.

Sestry a bratři,

následující velikonoční neděle je věnována modlitbám za pronásledované křesťany ve světě. Modlitba nezná hranic a je velikým Božím darem, že v ní můžeme být duchovně spojeni s těmi, kdo potřebují naši pomoci. Je smutnou skutečností, že celá desetina z celkového počtu křesťanů ve světě – tj. 200 milionů - je vystavena pronásledování, které má různé podoby a intenzitu v různých státech naší planety. Nemalý počet položí život za Krista při misijní a charitativní činnosti nebo během různých násilných výpadů ze strany nepřátelských sil. Křesťané jsou co do počtu nejvíce pronásledovanou skupinou.

I my jsme v nedávné minulosti - v době komunismu - zakusili pronásledování, neměli bychom zapomínat, jak důležitá byla tehdy pro nás solidarita mnoha lidí dobré vůle z celého světa. Požíváme nyní svobody a žijeme v demokratickém státě. Neměli bychom ztratit ze zřetele, že je naší duchovní i morální povinností pamatovat na ty, kteří dosud svoji křesťanskou víru nemohou svobodně vyznávat a nespravedlivě trpí různými krivdami. Rozšířme obzor svého modlitebního soustředění na naše sestry a bratry ve víře v Pána Ježíše, kteří jsou kvůli svému svědectví podrobováni ponižujícímu jednání mocných. Nemůžeme zde podrobně popsat všechny důvody, proč jsou trnem v oku v různých částech světa.

V některých komunistických státech, v nichž je vládnoucí ideologií ateismus, jsou křesťané z ideologických důvodů automaticky nahlíženi jako nepřátelé. Nejhorší je situace v Severní Koreji, kde tamní hrstky křesťanů, pokud nezahynuli v koncentračních táborech, už 60 let nemají kněze a kazatele. Pronásledování nabylo na intenzitě v Číně. Uspokojivý stav není ani ve Vietnamu, Laosu a na Kubě.

Velmi svízelné je postavení křesťanů v mnoha muslimských zemích. Jsou omezováni a vystavováni násilí, končícímu v nemalém počtu zabitím. Jsou všeobecně vnímáni jako spojenci Západu, v myslích mnoha muslimů prezentovanému Spojenými státy. Ač se cítí jazykově a národnostně jako integrální součást tamních společností, přesto vůči nim panuje nedůvěra. V těchto státech většinou existuje svoboda kultu, ale ne svoboda vyznání. Zvláště konvertité jsou brutálně postihováni. Varující je situace v Pákistánu. V Saudské Arábii nemohou křesťané mít veřejné bohoslužby, neexistují tam kostely a modlitebny. Mnozí křesťané se rozhodli emigrovat. Hrozí vážné nebezpečí, že by z území, kde zapustili kořeny už v prvních stoletích po Kristu, zcela vymizeli. Tak je tomu v Iráku, Iránu a Palestině. I v Indii v poslední době v některých státech se vůči nim projevuje zvýšená nevole ze strany vyznavačů hinduismu.

V některých státech Afriky se potýkají s nepřátelstvím ze strany vyznavačů animismu, kmenových náčelníků a šamanů. Zvláště v Africe padne za oběť každoročně několik misionářů a jejich pomocníků. K pronásledování se uchylují též někteří samozvaní diktátoři, pokud se jim postaví někteří kněží a biskupové - např. v Zimbabwe a jinde. To jsou jen letmé názorné příklady, které zdaleka nemapují složité postavení křesťanů v mnoha státech.

Prožíváme velikonoční dobu, plnou radosti a naděje, že náš Pán je Život a zvítězil i nad úklady Svůdce, který zapřičiňuje tolik zla ve světě, zatemňuje lidskou mysl a zasévá nenávist a nepokoj do lidských srdcí. Prosme za vytrvalost a věrnost evangeliu pronásledovaných křesťanů, aby se i oni dočkali svobody a mírumilovného soužití se všemi ve společnostech, jejichž jsou nedílnou součástí.

Biskupové Čech a Moravy

Svatý otec Benedikt XVI. při slavnostní mši svaté 1. května 2011 na Svatopetrském náměstí blahořečil svého předchůdce, ctihodného služebníka Božího, papeže Jana Pavla II.

Drazí bratři a sestry,

uplynulo již šest let od chvíle, kdy se na tomto náměstí konal pohřeb Jana Pavla II. Bolest z jeho ztráty byla hluboká, ale ještě větší byl pocit nezměrné milosti, která prostoupila Řím a celý svět; milost, jež byla jakýmsi plodem celého života mého milovaného předchůdce, zejména však jeho svědectví v utrpení. Již tehdy onen den jsme pocítili, jak se rozšířila vůně jeho svatosti, a Boží lid projevil svoji úctu k němu mnoha způsoby. Proto jsem chtěl, aby při náležitém respektu k církevním normám, mohl jeho beatifikační proces probíhat diskrétně a hbitě. A hle, očekávaný den nadešel; nadešel rychle, protože tak se to zalíbilo Pánu: Jan Pavel II. je blahoslavený!

Rád bych srdečně pozdravil vás všechny, kteří jste k této šťastné příležitosti shromáždili v tak hojném počtu v Římě ze všech částí světa: pány kardinály, spolubratry v biskupské a kněžské službě, oficiální delegace, velvyslance a státní představitele, zasvěcené osoby a věřící laiky a zdravím rovněž všechny ty, kteří jsou s námi spojeni prostřednictvím rozhlasu a televize.

Tato neděle je druhá neděle velikonoční a blahoslavený Jan Pavel II. jí připsal titul Božího milosrdenství. Datum dnešní slavnosti bylo zvoleno i proto, že můj předchůdce v Boží prozřetelnosti odevzdal ducha Bohu právě o vigilii této neděle. Dnešek je kromě toho prvním dnem měsíce května, mariánského měsíce, a připadá na něj také památka sv. Josefa dělníka. Tyto prvky obohacují naši modlitbu, pomáhají nám, kteří jsme dosud pouťníky v čase a prostoru, avšak v nebi mezi anděly a svatými probíhá slavnost zcela jiná! A přece je jen jeden Bůh a jeden je Kristus, Pán, který jako most spojuje zemi a nebe, a my se nyní cítíme bližními více než kdy jindy, jako bychom se účastnili nebeské liturgie.

„Blahoslavení, kdo neviděli a přesto uvěřili!“ (Jan 20,29). V dnešním evangeliu pronáší Ježíš toto blahoslavenství: blahoslavenství víry. A dotýká se nás zvláštním způsobem, protože jsme shromážděni právě na beatifikaci, ba ještě více proto, že dnes byl za blahoslaveného prohlášen papež, Petrův nástupce, povoláný utvrzovat bratry a sestry ve víře. Jan Pavel II. je blahoslavený pro svou mocnou a velkodušnou, apoštolskou víru. A vybaví se nám hned další blahoslavenství: „Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec“ (Mt 16,17). Co zjevil nebeský Otec Šimonovi? Že Ježíš je Kristus, Syn živého Boha. Kvůli této víře se Šimon stal „Petrem“, skálou, na níž Ježíš může budovat svou církev. Věčná blaženost Jana Pavla II., kte-

rou může dnes církev s radostí stvrdit, spočívá cele v těchto Kristových slovech: „Blahoslavený jsi, Šimone“ a „Blahoslavení ti, kteří neviděli a přesto uvěřili!“ Toto blahoslavenství víry se dostalo darem i Janu Pavlu II. od Boha Otce, aby budoval Kristovu církev.

Naše mysl však zalétá k dalšímu blahoslavenství, které v evangeliu předchází všem ostatním. Je to blahoslavenství Panny Marie, Matky Vykupitele. Jí, která ve svém lůně právě počala Ježíše, svatá Alžběta říká: „Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána“ (Lk 1,45). Blahoslavenství víry má svůj vzor v Marii. Všichni se těšíme z toho, že beatifikace Jana Pavla II. připadla na první den mariánského měsíce, pod mateřský pohled Tě, která svojí vírou podporovala apoštoly a nepřetržitě podporuje víru jejich nástupců, zejména těch, kteří jsou povoláni usednout na Petrův stolec. Maria se nevyskytuje v podáních o Kristově zmrtvýchvstání, ale její přítomnost je skryta všude: ona je Matkou, které Ježíš svěřil každého z učedníků a celé jejich společenství. Účinná a mateřská přítomnost Marie je zachycena obzvláště svatým Janem a svatým Lukášem v kontextech, které předcházejí dnešnímu evangeliu a prvnímu čtení. Ve vyprávění o Ježíšově smrti, kde se Maria objevuje pod křížem (srov. Jan 19,25), a na začátku Skutků apoštolů, které jí líčí, jak je přítomna uprostřed apoštolů shromážděných při modlitbě ve večeradle (srov. Sk 1,14).

Také druhé dnešní čtení hovoří o víře a je to sám svatý Petr, který plný duchovního nadšení píše nově pokřtěným a poukazuje na důvody jejich naděje a radosti. Rád bych tu poznamenal, že v tomto úryvku na začátku svého prvního listu, Petr nevyjadřuje povzbuzení, nýbrž konstatování. Píše totiž „budete potom jásat“ a dodává: „Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Zato budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti; až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše“ (1 Petr 1,6.8-9). Všechno je řečeno v oznamovacím způsobu, protože je tu nová skutečnost, vzniklá Kristovým zmrtvýchvstáním, skutečnost přístupná vírou. „Hospodinovým řízením se tak stalo, - říká Žalm (118,23) - je to podivuhodné v našich očích“, očích víry.

Drazí bratři a sestry, dnes před našimi zraky v plném duchovním světle zmrtvýchvstalého Krista zazářila postava milovaného a ctěného Jana Pavla II. Jeho jméno je dnes připočteno k zástupci svatých a blahoslavených, které během 27 let svého pontifikátu kanonizoval a ratifikoval, a mocně tak podtrhnul všeobecné povolání k vysokému měřítku křesťanského života, ke svatosti, jak to prohlašuje koncilní konstituce o církvi Lumen gentium. Všichni členové Božího lidu – biskupové, kněží, jáhni, věřící laici, řeholníci a řeholnice – všichni jsme na cestě k nebeské vlasti, kam nás předešla Panna Maria, přidružená jedinečným a dokona-

lým způsobem k tajemství Krista a církve. Karol Wojtyła se nejprve jako pomocný biskup a potom jako arcibiskup Krakova účastnil Druhého vatikánského koncilu a dobře si uvědomoval, že byla-li věnována Marii poslední kapitola dokumentu o církvi, znamená to, že Matka Vykupitele byla dána za vzor svatosti každému křesťanovi a celé církvi. Tuto teologickou vizi objevil Jan Pavel II. jako mladý a potom ji po celý život uchovával a prohluboval. Tato vize je shrnuta v biblickém obraze Krista na kříži, pod nímž stojí Jeho matka, Maria. Tento obraz se nachází v Janově evangeliu (19,25-27) a ocitl se pak na biskupském a potom i papežském znaku Karola Wojtyły: zlatý kříž, písmeno „M“ vpravo dole a heslo Totus tuus, které koresponduje se známým výrazem svatého Ludvíka Maria Grigniona z Montfortu, ve kterém Karol Wojtyła nalezl základní princip svého života: „Totus tuus ego sum et omnia mea tua sunt. Accipio Te in mea omnia. Praebe mihi cor tuum, Maria – Jsem celý tvůj a všechno mé je tvé. Jsi veškeré moje dobro. Dej mi své srdce, Maria.“ (Z traktátu o pravé zbožnosti k Panně Marii, č.266).

Ve své závěti nový blahoslavený napsal: „Když 16. října 1978 konkláve kardinálů zvolilo Jana Pavla II., polský primas, kardinál Štěpán Wyszyński mi řekl: »Úkolem nového papeže bude uvést církev do třetího tisíciletí!«. A dodal: „Chci ještě jednou vyjádřit vděčnost Duchu Svatému za velký dar Druhého vatikánského koncilu, jehož dlužníkem se cítím být spolu s celou církví, a především s celým episkopátem. Jsem přesvědčen, že ještě dlouho bude dáno novým generacím čerpat z bohatství, které nám tento koncil 20. století daroval. Jako biskup, který se podílel na koncilním dění od prvního do posledního dne, chci světit toto velké bohatství všem, kteří jsou a v budoucnosti budou povoláni, aby jej uskutečňovali. Sám za sebe děkuji Věčnému Pastýři, že mi dovolil sloužit této velké věci během všech let mého pontifikátu.“ Co je však onou „velkou věcí“? Totéž co Jan Pavel II. ohlásil ve své první pontifikální mši na náměstí sv. Petra památnými slovy: „Nemějte strach! Otevřete, ba rozevřete brány Kristu!“ To co tehdy nově zvolený papež žádal ode všech, učinil sám jako první: otevřel Kristu společnost, kulturu, politická a ekonomická zřízení, a obrovskou silou, kterou dostával od Boha, tak obrátil směřování, která se mohla jevit jako nezvratná.

Svým svědectvím víry, lásky a apoštolské odvahy, plným lidské vnímavosti tento znamenitý syn polského národa pomohl křesťanům na celém světě, aby se nebáli být křesťany, patřit do církve, hlásat evangelium. Jedním slovem: pomáhal nám nelekat se pravdy, protože pravda je zárukou svobody.

A ještě uceleněji: dal nám opět sílu věřit v Krista, protože Kristus je Redemptor hominis, Vykupitel člověka, což bylo téma jeho první encykliky a hlavní myšlenka všech ostatních.

Karol Wojtyła nastoupil na Petrův stolec a přinesl si s sebou hluboce reflektovanou konfrontaci marxismu a křesťanství, zaměřenou na člověka. Jeho poselství bylo následující: člověk je cestou církve a Kristus je cestou člověka. S tímto poselstvím, které je velkým odkazem Druhého vatikánského koncilu a jeho „kormidelníka“ Božího služebníka Pavla VI., vedl Jan Pavel II. lid Boží, aby překročil práh třetího tisíciletí, který mohl právě zásluhou Krista nazvat „prahem naděje“. Ano, dlouhou přípravou Velkého Jubilea poskytl křesťanství novou orientaci do budoucnosti, budoucnosti Boha, který dějiny přesahuje, ale také je v nich přítomen. Tento náboj naděje, který do jisté míry převzal marxismus a ideologie pokroku, právem vyžadoval od křesťanství, kterému tak vrátil autentickou podobu naděje, kterou je třeba žít v dějinách v opravdovém „adventním“ očekávajícím duchu jak v osobní, tak komunitní existenci zaměřené ke Kristu, jenž je plností člověka a dovršením jeho tužeb po spravedlnosti a pokoji.

Chtěl bych nakonec také sám poděkovat Bohu za jím darovanou osobní zkušenost dlouholeté spolupráce s blahoslaveným Janem Pavlem II. Měl jsem možnost jej poznat a vážit si jej ještě před tím, ale než mě roku 1982 povolal do Říma jako prefekta Kongregace pro nauku víry, kde jsem mu mohl dvacet tři let stát nablízku a stále více jeho osobu ctít. Moje služba byla podporována jeho duchovní hloubkou a bohatstvím jeho intuicí. Příklad jeho modlitby mne vždycky oslovoval a povzbuzoval. Hroužil se do setkání s Bohem i uprostřed mnoha nálehavých povinností svého úřadu. A potom jeho svědectví v utrpení. Pán jej postupně svléknul ze všeho, ale on zůstal stále „skálou“, jak to chtěl Kristus. Jeho hluboká pokora, zakořeněná ve vnitřním sjednocení s Kristem, mu umožnila pokračovat ve vedení církve a vydávat světu ještě výmluvnější svědectví právě v době, kdy ho opouštěly fyzické síly. Tak uskutečnil mimořádným způsobem povolání každého kněze a biskupa a být zcela zajedno s Ježíšem, kterého denně přijímal a rozdával v eucharistii.

Blahoslavený jsi, papeži Jane Pavle II., protože jsi uvěřil! Prosíme Tě, podporuj nadále z nebe víru Božího lidu. Tolikrát si nám požeňhal zde na tomto náměstí. Teď Tě znovu prosíme, požeňnej nám, Svatý otče. Amen.

*Litoměřický biskup Jan Baxant
sloužil mši svatou
na poděkování Bohu
za beatifikaci Jana Pavla II.
ve středu 1. června v děkanském kostele
Všech svatých v Litoměřicích.*

43. diecézní setkání mládeže Litoměřice a já

Na setkání mládeže do Litoměřic jsem přijela s kamarádkou z Nového Boru a hned po vstupu do dveří diecézního domu jsem věděla, že tohle bude vážně zajímavý zážitek. Takové uvítání jsme totiž ještě nezažily.

Začínalo se mší svatou, tak krásně hudebně ztvárněnou, že jsem si do slova sedla na zadek. Také kázání ve mně zanechalo skutečnou rýhu. Doteď si pamatuji, jak otec zkoušel z evangelia. Ježíš prý mluvil ironicky a otázka zněla, která jeho věta to byla. „Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat?“ (Jan 10,32) „Vážně dobrá věta, Pane,“ odpověděl kdosi z davu mladých věřících, ale i já jsem to věděla a měla jsem z toho vážně skvělý

Napsali jste...

pocit, stejně jako i mnoho dalších, kteří se neodvážili odpovědět nahlas. Mše probíhala jako vždy, byla krásná, ale o to krásnější, když se tolik mladých modlí Otčenáš. Byl to velice silný zážitek, který mě naopak ze židle postavil.

Po večeri následovala překrásná křížová cesta, která vedla na blízký kopec Radobýl. Byla vedena bohoslovci, kteří četli krátké, ale zato velice hluboké myšlenky. Nesl se kříž a každý, kdo chtěl, ho mohl nést buď sám, nebo s blízkými. Mezi ně jsem patřila i já. Byl to zajímavý pocit, nést kříž do kopce. A o to zajímavější bylo stále znovu a znovu si uvědomovat, co pro nás udělal Pán Ježíš, když zbičovaný, umučený, do krve rozedraný nesl mnohem těžší kříž, a to při největším vedru. Báť se, určitě ano, ale udělal to pro nás. Dal za nás svůj život. Věděl, že křížová cesta nebude lehká. Prosil Boha, aby od něj odebral ten kalich muk „ale ne jak já chci, ale jak ty chceš“. Když si toto všechno uvědomíte ve správnou chvíli, určitě bude vaše křížová cesta ještě smysluplnější a hlouběji prožitá. Toto jsem i já prožívala. Šla jsem s Kristem. Stále s ním jdeme a on jde s námi. Nikdy nás neopustí, bude stále naším svět-

lem v temnotách. A přesně taková temnota nás zastihla po výstupu na Radobýl, kdy se zešeřilo a vyšel měsíc. Pohled na město byl nepopsatelný. Cestou zpět jsme hráli hru, která trvala velmi dlouho a na jejímž konci sice byli všichni unavení, ale nadšení a plni očekávání nového dne.

„Byl večer a bylo jitro, den druhý“. Všichni se probouzeli s nadějí nového pěkného dne a s vůní marmelády, která byla připravena ke snídani. Hned po ní jsme se odebrali do kina Máj, kde se konal hlavní program. Zahajovala skvělá kapela VíBůh, která nás naladila do úžasné duchovní nálady, kterou, musím říci, kino překypovalo. Střídání zábavy a přednášek bylo naprosto na místě, jelikož tyto dvě věci se k sobě náramně mají. Po přednášce hlavního hosta Pavla Fischera jsme se přesunuli zpět do diecézního domu, kde byl oběd a následně skupinky. Závěrečná mše svatá se konala v katedrále svatého Štěpána a byla jak jinak než překrásná.

Marie Barkmanová, Nový Bor

Spolupráce biskupství s budoucími historiky

V úterý 12. dubna 2011 se na biskupské kurii v Litoměřicích uskutečnilo pracovní setkání biskupského archiváře Mgr. Martina Baruse se zástupci Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem, konkrétně s doc. Ludmilou Sulitkovou, dr. Kamilem Podroužkem a Mgr. Jakubem Pátkem. Během téměř dvouhodinové debaty byly určeny formy další spolupráce mezi Biskupstvím litoměřickým a Katedrou historie uvedené univerzity. Ta bude spočívat zejména v digitalizaci kronik jednotlivých farností a také ve zpracování různých témat z dějin diecéze ústeckými studenty ve formě jejich bakalářských a diplomových prací. Jejich hlavními tématy by měly být drobné sakrální památky jednotlivých farností, vývoje kostelních inventářů či zpracování výše uvedených farních kronik. První bakalářské práce s náměty z dějin diecéze by měly být zadány ke zpracování již během letošního jara.

*Mgr. Martin Barus,
archivář Biskupství litoměřického*

Krátké zprávy z diecéze

První výročí úmrtí Mons. Josefa Koukla

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant sloužil 23. května 2011 v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích mši svatou u příležitosti prvního výročí úmrtí Mons. Josefa Koukla, 18. biskupa litoměřického.

Emeritní biskup Josef Koukl zemřel v biskupské rezidenci v Litoměřicích 22. května 2010 časně ráno ve věku 83 let. Pohřben byl do biskupské hrobky na Městském hřbitově v Litoměřicích.

www.dltm.cz

Prezident ČR Václav Klaus navštívil baziliku v Jablonném v Podještědí

Třidenní oficiální návštěvu Libereckého kraje zahájil 18. dubna 2011 prezident České republiky Václav Klaus s chotí. Prezidentský pár přicestoval na sever Čech na pozvání hejtmana Libereckého kraje Stanislava Eichlera.

V multimediálním sále Krajského úřadu LK se uskutečnilo setkání se senátory a poslanci za Liberecký kraj, starosty obcí Libereckého kraje a dalšími hosty. Litoměřickou diecézi zde zastupoval katedrální probošt J. M. Jiří Hladík O.Cr.

Prezidentský pár během prvního dne mj. navštívil baziliku minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí. Zde se setkal s litoměřickým biskupem Mons. Janem Baxantem a rektorem baziliky P. Janem Rajlichem OP. Václav Klaus vyslechl výklad P. Rajlichy týkající se architektury baziliky a její výzoby, života a významu světice Paní Zdislavy a historie a činnosti dominikánského řádu. V kryptě baziliky pak osobně položil kytky ke hrobu sv. Zdislavy z Lemberka.

Druhý den se litoměřický biskup zúčastnil v Jablonci nad Nisou oběda s prezidentským párem, představiteli liberecké Technické univerzity a dalšími významnými hosty a představiteli Libereckého kraje.

Martin Flosman

Zdroj: Krajský úřad Libereckého kraje, redakčně upraveno

Norský velvyslanec navštívil Litoměřice

Velvyslanec Norského království v České republice Jens Eikaas navštívil v úterý 3. května 2011 město

Litoměřice. Norského velvyslance, který přijel do Litoměřic na pozvání starosty Ladislava Chlupáče, přijal ve své biskupské rezidenci rovněž Mons. Jan Baxant. Setkání se zúčastnil také generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR a probošt katedrální kapituly P. Jiří Hladík O.Cr.

Starosta jednal s Jensem Eikaasem jednal o možné finanční podpoře některých místních projektů, a to prostřednictvím Norských fondů. Jedním z nich je plánovaná, finančně náročná rekonstrukce kanovnických domků, na kterou nemá církev dostatek finančních prostředků.

Litoměřický biskup Jan Baxant se setkal s norským velvyslancem již letos v lednu, kdy oba navštívili nově zrekonstruované prostory části Základní školy při Biskupském gymnáziu v Krupce-Bohosudově. Projekt s rozpočtem 20 milionů korun mohl být realizován díky získanému grantu Norského fondu.

Jana Michálková

Biskup Jan Baxant se setkal se starosty

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant se v úterý 17. května 2011 setkal ve své rezidenci se starosty měst a obcí, které se nacházejí na území litoměřické diecéze, aby jim poděkoval za spolupráci mezi místní samosprávou a církví. Pozvání přijalo 45 představitelů měst a obcí.

Generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR promluvil na téma církevní legislativa a otázky financování církve s ohledem na státní rozpočet. Vysvětlil zároveň přítomným starostům základní mechanismy fungování církve a strukturu biskupství, aby věděli, jak postupovat a na koho se obrátit, když budou chtít například jednat o výpůjčkách kostelů nebo pronájmech pozemků. Poukázal rovněž na silnou tradici Římskokatolické církve i na složité období, kterým prošla litoměřická diecéze od r. 1938.

Zdůraznil, že je církev vázána dvojím právem (právem církevním a právními předpisy České republiky), a upozornil na dva zákony, které upravují pozici církve a náboženských společností

v právním řádu České republiky: na Zákon č.3/2002 Sb., o svobodě náboženského vyznání a postavení církve a náboženských společností a o změně některých zákonů (zákon o církvích a náboženských společnostech) a na Zákon č.218/1949 Sb., o hospodářském zabezpečení církve a náboženských společností státem, ve znění pozdějších předpisů, kterým na sebe stát převzal povinnost postarat se o církevní majetek.

Zmínil také právní postavení a vztah farností a diecéze a v této souvislosti vysvětlil, že každá farnost je samostatná právní jednotka a partnerem pro jednání církve s městem či obcí je farář (či administrátor) příslušné farnosti.

Litoměřický biskup připomenul situaci kolem loňských povodní na severu Čech. Poděkoval starostům za obětavou pomoc lidem postiženým touto živelní katastrofou a zdůraznil také rychlou pomoc Svatého otce Benedikta XVI., který poskytl postiženým povodní téměř tři čtvrtě milionu korun. Vzpomenul přítom na kněze Miloše Rabana a na jeho maximální nasazení a úsilí pomoci lidem po povodni, což vedlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu a následnému úmrtí.

Jana Michálková

Benefiční koncert

Iniciativa pro naše kostelíky Ostrov pořádala 29. dubna 2011 v kostele sv. Farntiška Xaverského v Bělé u Děčína další ze svých benefičních akcí věnovaných kostelům v této oblasti. Při koncertě nazvaném V objetí Boží lásky zazněly barokní svatoxaverské písně v podání kapelníka skupiny Ritornello Michala Pospíšila.

OSTROV – Iniciativa pro naše kostelíky se zabývá oživením venkovských kostelíků a ochranou památek prostřednictvím pořádání nejrůznějších kulturních akcí.

Zdroj: www.iniciativaostrov.estranky.cz

Svatomarkovské procesí 2011

Už pošesté se 30. dubna 2011 sešli příznivci Českého středohoří při tradičně netradiční akci na Libčevsku a v Chrámcích nazvané Svatomarkovské procesí. Cesta procesí vede od kapličky se studán-

kou sv. Víta v Sinutci, končí na statku Zámeckých sadů v Chrámcích. Jako každý rok putování doprovázel zpěv barokních písní s Michaelem Pospíšilem. Cesty s požehnáním polím a úrodě se poprvé zúčastnily i členky dětského krojového souboru Špendlík z Litoměřic. Dalším bodem programu byla duchovní fraška, letos s názvem „Jak jim vypadaly oči“. Seznámení se životem pastýřů předvedli studenti germanistiky FF UJEP v Ústí nad Labem.

Duchovně-umělecký happening Svatomarkovské procesí je celodenní duchovní procházkou krajinou za zpěvu barokních písní, navazující na tradici tzv. prosebných procesí do polí.

Oblast, v níž se Svatomarkovské procesí koná, byla těžce narušena poválečným odsunem německého obyvatelstva, což bylo spojeno i se zánikem většiny tradic. Obnovováním jedné z těchto tradic se sdružení Středohoří sobě snaží obnovit identitu místních obyvatel k místu, v němž žijí.

Zdroj: www.stredohorisobe.cz

Křížová cesta na Annaberku 2011

V neděli 17. dubna 2011 se uskutečnila další z českoněmeckých akcí konaných Římskokatolickou farností Dolní Poustevna. Křížová cesta na vrch Annaberk je každý rok jakousi přípravou na Svatý týden a Velikonocce.

I letos se jí zúčastnili věřící z farnosti Lobendava, Mikulášovice, Vilémov, Dolní Poustevna a přeshraniční Sebnitz a Neustadt spolu se svými duchovními R.D. Jackem Kotiszem a Rew. Eduardem Wasowitzem.

R.D. Pavel Procházka přijel ze své farnosti ve Šluknově spolu s devíti dětmi. Každého zaujaly jednoduché dřevěné křížky, které si děti samy vyrobily.

Modlitba Křížové cesty byla prokládána hudbou na fagot v podání Patrika Englera.

Společné putování má zde už dvacetiletou tradici. V letošním roce se zúčastnilo osm desítek věřících.

Zdroj: www.farnostpoustevna.estranky.cz

Dobrovolníci uklízeli kostel v Rozbělesích

V sobotu 9. dubna 2011 se konala v kostele sv. Václava v Rozbělesích brigáda. Cílem asi patnácti dobrovolníků bylo provést v kostele základní úklid. Stavba je zanesena především holubím trusem, který je klasifikován jako nebezpečný od-

pad a vyžaduje podle předpisů také odbornou likvidaci. Z toho důvodu museli být dobrovolníci vybaveni ochrannými kombinézami, rouškami a brýlemi.

Rozsah naplánovaných prací byl však tak velký, že se podobná brigáda bude muset v brzké době konat znovu. Součástí záměru Iniciativy pro děčínský zámek, která brigádu pořádala, je rovněž instalace ochranných sítí proti vnikání holubů do interiéru kostela.

Kostel sv. Václava je velice cenným příkladem barokní architektury. Jedná se zcela jednoznačně o jednu z nejvýznamnějších stavebních památek na Děčínku. Kdysi býval centrem velké farnosti, dnes je bohužel opuštěný a zchátralý. Vzhledem ke své poloze uprostřed tovární čtvrti byl za komunistického režimu dokonce předurčen k zániku.

Současné aktivity děčínského zámeckého spolku v Rozbělesích finančně podporuje Komunitní nadace v Ústí nad Labem a město Děčín. Jejich cílem je upozornit na chátrající barokní památku a zároveň provést nejnnutnější technické a statické zajištění kostela, aby bylo zastaveno jeho další chátrání a stavba byla bezpečná pro případné návštěvníky. Kostel sv. Václava v Rozbělesích bude otevřen pro veřejnost stejně jako v loňském roce v rámci Noci kostelů.

Miloš Vavříčka, Otto Chmelík, Děčín

Diecézní charita Litoměřice nabízí zdarma právní poradenství

Diecézní charita Litoměřice poskytuje zdarma právní poradenství pro poskytovatele a uživatele služeb prevence.

Od 1. května letošního roku realizuje díky podpoře Města Litoměřice projekt „Právní poradenství pro poskytovatele a uživatele služeb prevence“. Stěžejní aktivitou projektu je poskytování bezplatného odborného právního poradenství v oblastech souvisejících s poskytováním sociálních služeb prevence, a to kvalifikovaným právníkem.

Služby budou poskytovány v období 1. 5. – 31. 12. 2011.

„Služeb projektu mohou využívat zařízení a poskytovatelé registrovaných sociálních služeb prevence i ostatní poskytovatelé registrovaných sociálních služeb s působností v Litoměřicích a uživatelé těchto služeb,“ uvedl Roman Strizenec, vedoucí projektu DCH Litoměřice.

Edith Kroupová, DCH Litoměřice

Prezident ČR Václav Klaus u hrobu sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí. Foto: Radek Petrášek ČTK, archiv farnosti.

Setkání litoměřického biskupa Jana Baxanta se starosty v biskupské rezidenci. Foto: Jana Michálková.

O čtvrté neděli velikonoční udělil biskup Jan Baxant svátost křesťanské dospělosti šesti biřmovancům v Postoloprtech. Foto: Zdeněk Plaček.

Pontifikální mše svatá sloužená biskupem Janem Baxantem (1. 5. 2011) v Modřívě dolní – Svojkově. Foto: Vladimír Šuda, Veronika Mordačková.

43. diecézní setkání mládeže v Litoměřicích. Foto: Marie Koscelníková.

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci **97,9 FM z Ještědu**. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo skrze satelit. Informace najdete na www.proglas.cz. Jestliže máte zájem dostávat zdarma podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz.

RADIO PROGLAS na červen

Pozvání na různé akce pořádané v **litoměřické diecézi** si můžete poslechnout vždy ve středu od 14.30 v pořadu **Písničky a pozvánky**. Litoměřické studio **Štěpán** připravuje na 14. 6. od 22.00 rozhovor s Filipem Landou na téma Poutě a putování. Repríza pořadu se bude vysílat 20. 6. od 9.30.

Magazín **Kafemlýnek** s vámi bude 7. 6. sdílet rodičovské radosti i starosti. 14. 6. si popovídáme o hrách s vodou. 21. 6. rozvineme téma „Knihy pro děti versus křesťanské hodnoty“.

Pořad **Barvínek** naladíte vždy v úterý v 16.00. 7. 6. si prohlédneme dětský web deti.vira.cz. 14. 6. přiblížíme osobnost Jana Nepomuka Neumanna – českého misionáře Ameriky. 21. 6. potěšíme soutěživé děti Telefonickým riskováním a 28. 6. se dostane na červený magazín Barvínu.

Magdazín vysíláme každou středu v 9.30. 8. 6. se v něm dozvíte mnoho zajímavého o „zdraví z lékárny“. 15. 6. vás seznámíme s neziskovou organizací SIRIRI, která působí ve Středoafrické republice a pomáhá rozvíjet její hospodářství tím, že podporuje místní školství, zdravotnictví a zemědělství. Spolupracuje s misíí bosých karmelitánů, která zde existuje již 40 let.

Vysílací čas v pátek od 16.00 patří pořadu **Všimli jsme si**. 3. 6. zavítáme nad Jaroměřice u Jevíčka, kde se na strmém kopci nachází poutní místo Kalvárie. Tamní kostel je zasvěcený Povýšení svatého Kříže. Všechny ostatní sakrální objekty byly postaveny tak, aby připomínaly Kristovu mučednickou smrt. Ke konci XX. století začal toto místo spravovat řád pasionistů. Založil je sv. Pavel od Kříže. Tento řád, vedle společných hodnot pro všechny zasvěcené, si klade za úkol šířit zvěst o utrpení Ježíše a jeho mučednické smrti. Jak ovlivňuje takové zaměření modlitbu člověka? Není to spíše depresivní, než povzbuzující? Nejen na tyto otázky se vám pokusíme odpovědět.

V hudebním týdeníku **Oktáva** (vždy v pravidelném pátečním čase od 16.55) vám 3. 6. prozradíme, co nabídne nová koncertní sezona Filharmonie Brno. 10. 6. nahlédneme do programu mezinárodního festivalu sborového zpěvu - Bohemia Cantat. 17. 6. věnujeme pozornost novému CD Graffova kvarteta.

Olomoucké studio obeznámí posluchače v úterý 7. 6. ve 22.00 s **Arcibiskupským gymnáziem v Kroměříži**, které letos slaví 20 let od svého obnovení. V sobotu 18. 6. v 17.00 nabídneme reportáž z odborné konference s názvem „**Jeho život byl ustavičným pochodem**“, která se v měsíci květnu konala v jihočeské metropoli u příležitosti výročí 200 let od narození sv. Jana Nepomuka Neumanna. K prohlídce **arcibiskupského paláce v Olomouci** vás zveme v úterý 21. 6. ve 22.00. Ve čtvrtek 23. 6. ve 22.00 bude pražská redaktorka Kateřina Štěpánková pokračovat v představování **teologických fakult Univerzity Karlovy**. „**Anděl z Dachau - P. Engelmar Hubert Unzeitig**“ je titul pořadu z jihočeského studia Jan Neumann, který zachytíte ve čtvrtek 30. 6. ve 22.00. Na dané téma pohovoří uznávaný církevní historik, profesor Martin Weiss.

Kateřina Brichcinová, Radio Proglas

poutě

Jablonné v Podještědí

- 11. 6. sobota SVATODUŠNÍ SVÁTKY**
21.00 hodin Svatodušní vigilie mládeže
- 12. 6. neděle** 10.00 hodin Mše svatá s udělováním svátosti biřmování, celebruje Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický
18.00 hodin Mše svatá v zámecké kapli na Lemberku, celebruje R.D. Karel Havelka
- 3. 7. neděle NĚMECKÁ POUŤ**
18.00 hodin Poutní mše svatá v německém jazyce
- 16. 7. sobota POUŤ NEMOCNÝCH**
10.00 hodin Mše svatá v bazilice
11.00 hodin Mše svatá s udělováním svátosti pomazání nemocných, celebruje Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký
- 7. 8. neděle SVÁTEK SV. VAVŘINCE**
10.00 hodin Mše svatá v bazilice, celebruje Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický
- 27. 8. sobota POUŤ K VÝROČNÍMU DNI BEATIFIKACE SV. ZDISLAVY**
10.00 hodin Mše svatá v bazilice
- 9. 10. neděle SVÁTEK PANNY MARIE, KRÁLOVNY POSVÁTNÉHO RŮŽENCE**
10.00 hodin Mše svatá v bazilice
(ukončení poutní sezony)

Česká Kamenice

Poutní kaple Narození Panny Marie

- 8. 5. neděle** 9.30 hodin Otevření poutní kaple mše svatá, procesí v ambitech
- 26. 6. neděle** 9.30 hodin Slavnost Těla a Krve Páně mše svatá, procesí v ambitech
- 14. 8. neděle** 9.30 hodin Slavnost Nanebevzetí Panny Marie mše svatá, Te Deum
- Hlavní pouť**
- 9. 9. pátek** 17.00 hodin Svátek Narození Panny Marie poutní mše sv. přivítání poutníků
- 10. 9. sobota** 19.00 hodin Mše svatá, procesí se světly
- 11. 9. neděle** 9.30 hodin Hlavní poutní mše svatá, Te Deum
- 9. 10. neděle** 9.30 hodin Památka Panny Marie Růžencové Mše svatá, uzavření poutní kaple

Bohoslužby ve všední dny: středa a pátek v 17.00 hodin.

pozvánky

Sdružení ELGAR – společenství chrámových hudebníků a skladatelů ve spolupráci s římskokatolickými farnostmi vás srdečně zvou na chrámovou hudbu prováděnou v litoměřické diecézi.

Děčín, 4. 6. 2011

kostel sv. Kříže, 15.30 hodin. Koncert, Antonín Dvořák - Biblické písně, Miloš Bok - Psalm 131, Missa solemnis. Účinkují: Pavla Zabalová – soprán, Tereza Roglová – alt, Miloslav Pelikán – tenor, Pavel Vančura – bas, Martin Maxmilián Kaiser – varhany, Karlovarský pěvecký sbor, Chor der Schwarzenberg kantorei, Christoph Zimmermann a Miloš Bok – dirigenti. Vstupné dobrovolné.

Děčín, 5. 6. 2011

kostel sv. Kříže, 10.00 hodin. Mše svatá, zazní Missa brevis Es dur pro dětský sbor a varhany skladatele Miloše Boka. Účinkují: Dětská schola Nativity Děčín, varhany a sbormistr: Miloš Bok.

Pozvánky

Chřibská, 2. 6. 2011

Kostel sv. Jiří, 16.00 hodin. Koncert při příležitosti slavnosti Nanebevstoupení Páně. Pořádá sdružení Tadeáše Haenkeho.

Mladá Boleslav, 2. 6. 2011

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Mši svatou s modlitbami za uzdravení bude sloužit P. Anthony Saji VC, indický kněz a misionář z Kongregace vincentinů, nástupce otce Billa. Kontakt: tel. 606 627 636, e-mail: anthony2010@seznam.cz, cz.frbill.net

Rumburk, 3. 6. 2011

Kostel sv. Vavřínce, 17.30 hodin. Koncert dětského pěveckého sboru Iuventus, gaudel ZUŠ Jablonec n. Nisou.

Hejnice, 18. 6. 2011

Kostel Navštívení Panny Marie, 15.30 hodin. Koncert, účinkovat bude Bohumír Rabas - varhany, Miroslav Kejmar - trubka, Jan Kejmar - trubka.

Lovosice, 19. 6. 2011

Kostel sv. Václava, 18.00 hodin. Koncert, účinkuje Volné sdružení zpěváků a hudebníků.

Železný Brod, 22. 6. 2011

Aula SPŠS, (sklářské školy), 18.00 hodin. Přednáška ČKA, prof. RNDr. Jan Bednář, CSc. bude hovořit na téma Počasí a jeho předpovídání.

Církvice, 25. 6. 2011

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 16.00 hodin. Hudební Církvice 2011, klavírní koncert, účinkuje Václav Krahulík.

Rumburk, 26. 6. 2011

Kostel sv. Bartoloměje, 17.00 hodin. Letní koncert Rumburského komorního orchestru, Jiří Chlum - varhany.

Více najdete na www.dltm.cz

Výstava Bible v průběhu staletí

Ve výstavních prostorách Synagogy v Děčíně, v obnoveném centru kultury, vzdělání a tolerance, probíhá interaktivní výstava Česká Bible v průběhu staletí. Připomíná dobu prvních cyrilometodějských překladů Bible do jazyka moravských Slovanů i další vývoj biblických překladů do našeho národního jazyka. Výstava, pokrývající dobu více než 11 století, informuje především o Biblich rukopisných a tištěných, všimá si ale i Bibli na digitálních nosičích. Součástí výstavy je také představení základního pramene biblických textů, tedy Tóry neboli Pentateuchu.

Jako doprovodný program jsou pro návštěvníky výstavy připraveny koncerty, přednášky i filmové projekce. Výstava je otevřena od pondělí do pátku v době mezi 9. – 15. hodinou a v sobotu i neděli od 13 do 17 hodin. Potrvá do 20. června 2011.

Jedním z jejich doprovodných programů byla výtvarná soutěž „Bible a umění - hledám a nalézám“. Účastníci soutěže vybírali ze tří témat: Jonáš (Kniha Jonáš), Podobenství o marnotratném synu (Luk 15, 11-32) a Podobenství o milosrdném Samařanu (Luk 10, 25-37).

Prezentaci výtvarných prací si zde můžete prohlédnout během výstavy, tedy do 20. června 2011, od 22. června do 30. srpna 2011 pak v kostele sv. Františka na Husově náměstí v Děčíně-Podmoklech. www.cirkev.cz

Tip na výlet

Poutní kostel Navštívení Panny Marie v Květnově

Zdejší pověst vypráví o pasáčkovi, který zaklel, když se mu nepodařilo sehnat zatoulané stádo dobytka. V tu chvíli ho z krovů napomenul tajemný hlas. Když se pasáček podíval do houští, ležela tam soška Panny Marie. Hoch si ji vzal domů, ale soška do rána zmizela. Chlapec ji znovu objevil na původním místě. Několikrát se to opakovalo, až se lidé rozhodli postavit na tomto záhadném místě kapli. Koncem 16. století se v ní konaly první bohoslužby a jeden slepec tu nabyt zrak. V 17. století byl přistaven kostel a v 18. století k němu přibyla ohradní zeď a venkovní tzv. Růžencové schodiště. **Mše svatá vždy 1. a 3. sobotu v měsíci od 14.00 hodin.** Květnov je část obce Blatno v okrese Chomutov.

Poutní areál Horní Police, arciděkanství kostel Navštívení Panny Marie

Podle legendy v roce 1523 přinesla řeka Ploučnice na břeh sošku Panny Marie. Obyvatelé Horní Police pak tuto sošku odnesli do původního gotického farního kostela, jehož existence je doložena v roce 1291. K sošce vystavené na hlavním oltáři začali přicházet poutníci z okolí. Dnešní poutní areál byl vystaven v letech 1684 - 1723 podle architektů Gulia a Octavia Broggiových.

Poutní mše svatá vždy první sobotu v měsíci od 10.00 hodin.

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18
110 00 Praha 1
Tel./fax: 224 818 757
www.paulinky.cz
objednavky@paulinky.cz

Jan Pavel II. blahoslavený

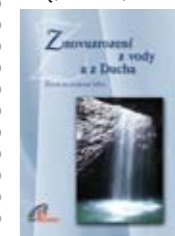
Brož., 24 stran, křídlový papír, 49 Kč

Vzpomínka na toho, který zůstane zapsán do srdcí všech, kteří ho zažili. Jan Pavel II. tu je představen jako poutník života od času svého mládí až po papežskou službu, rovněž jako poutník po českých zemích. Kniha obsahuje barevné fotografie. Vhodné jako dárek.

Znovuzrození z vody a z Ducha Život ze svátosti křtu

Brož., 24 stran, 30 Kč

Tato malá brožurka může být pro ruce těm, kdo chtějí v sobě stále oživovat nejen památku, ale i milost křtu, který přijali jako dar vzkříšeného Pána. Vedle modliteb za křtomy, vysluhovatele křtu a modlitby kmotra za kmotřence obsahuje obnovu křestního vyznání a modlitbu poděkování za křest. První část je věnována katechezi o křtu a vysvětlení svátostných znamení. Vhodné zvláště jako dárek pro nově pokřtěné.

Zasnoubení

Brož., 88 stran, 90 Kč

Zasnoubení je „přátelství, které se rozhodlo“. Tato knížka si klade jediný cíl: napomoci hlubšímu prožívání přípravy na manželství v Boží blízkosti. Je to mozaika informací, svědectví a duchovních inspirací pro období zasnoubení.

Naplněný život Abeceda partnerských vztahů

Brož., 223 str., 219 Kč

Autor, terapeut v křesťanské manželské poradně, čtenářům ukazuje, jak se lze učít lásce a jaké jsou její nezbytné fáze. Zabývá se volbou partnera pro manželství, životem páru, krizemi, odloučením a rozvodem, novým sestavováním rodiny, přijatou a naplněnou samotou – zkrátka všemi situacemi, s nimiž se člověk může setkat ve svém citovém životě. Nesoudí to či ono uspořádání, ale snaží se velmi názorně ukázat, co přináší, aby čtenář našel praktickou pomoc na své cestě k naplněnému životu.

Od téhož autora v nakladatelství Paulínky již vyšla kniha Začít znovu. Psychologická a duchovní cesta po neúspěchu.

Brož., 159 str., 158 Kč

Velký diář na rok 2012

Od června do srpna si ho lze na webu www.paulinky.cz předběžně objednat, a tak kromě slevy 15% k němu získat i knižní bonus z edice Řeč duše. Formát A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou razbou, 408 stran, cca 200 Kč

Litoměřický biskup Jan Baxant předal dva Řády sv. Řehoře Velikého

Litoměřický biskup Mons. Jan Baxant předal ve čtvrtek 19. května 2011 při mši svaté v děkanském kostele Všeoh svatých v Litoměřicích dvě papežská vyznamenání Svatého otce Benedikta XVI.

Řád sv. Řehoře Velikého převzal Petr Mikula, místokancléř biskupské kurie v Litoměřicích, a MUDr. Milan Zbořil, osobní lékař čtyř litoměřických biskupů. Oběma oceněným jej připsal apoštolský nuncius v České republice Mons. Diego Causero, který ve své funkci končí a který navštívil jako oficiální zástupce Vatikánu v ČR Litoměřice pravděpodobně naposledy. Pergamen se jmenováním jim předal biskup Baxant.

„Svatý otec se vždy rozhoduje udělit rytířskou poctu jen těm, kteří během svého života byli a jsou povzbuzením mnohých, těm, kteří k věrnosti Kristovu evangelium se vždy vrací a útrapy života, kterým se nikdy z lidí nevyhne, chápou jako příležitost k zocelení své víry, sv. vděčností zakoušejí laskavý dotyk Boží péče, své životní poslání chápou jako službu Bohu, který si z nás činí své nástroje, pohotové a spolehlivé, těm, kteří jsou si vědomi hodnoty svého vlastního obrácení, změny smýšlení podle Kristových rad, aby jejich příklad byl působivý a věrohodný, pamatující na tichost a pokoru srdce podle srdce Ježíšova. Mám upřímnou radost z toho, že se papežským řádem ve Vatikánu připomněla litoměřická diecéze a vyznamenaným blahopřeji,“ řekl Mons. Jan Baxant.

Petrovi Mikulovi byl řád udělen v souvislosti s jeho životním jubileem jako poděkování za dlouholetou věrnou službu, MUDr. Milanu Zbořilovi jako ocenění za jeho služby pro litoměřické biskupství. „Byl to právě MUDr. Zbořil, který coby lékař litoměřické nemocnice nevydal v roce 1974 tělo zemřelého Štěpána kardinála Trochty do rukou příslušníků StB, ale odeslal ho do Prahy k balzamování a tím ho uchránil pro veřejný pohřeb. Projevil tak velkou osobní statečnost,“ uvedl generální vikář litoměřické diecéze P. Stanislav Příbyl CSsR.

Jmenování bylo oznámeno na Květnou neděli 17. dubna 2011 při mši svaté.

Papežský rytířský řád sv. Řehoře Velikého (L'Ordine Equestre Pontificio di San Gregorio Magno) je jeden z pěti řádů, které jsou udělovány Svatým stolcem. Řád ustavil roku 1831 papež Řehoř XVI. a je udělován mužům vzorné pověsti, kteří se zasloužili o „dobro společnosti, církve a Svatého stolce“. Nositelé tohoto ocenění (od roku 1994 také ženy) se stávají členy řádu s titulem „rytíř Řádu sv. Řehoře Velikého“ a je jim zaručeno privilegované místo během papežských procesí i při jiných obřadech.

Apoštolský nuncius nově jmenovaným rytířům poblahopřál s tím, že vyznamenáním Svatého otce byla rovněž vyjádřena vděčnost a ocenění všem těm, kteří se jakýmkoli způsobem podíleli a podílejí na růstu Kristovy církve, v litoměřické diecézi zejména. Na závěr poděkoval za to, že se v Litoměřicích, respektive litoměřické diecézi, vždy cítil jako doma. Všichni přítomní nato povstali a poděkovali Mons. Causerovi za tato slova dlouhým potleskem. Upřímné poděkování mu poté vyjádřil i biskup Baxant.

V roce 2003 převzal Řád sv. Řehoře Velikého tehdejší kancléř biskupské kurie v Litoměřicích PhDr. Jaroslav Macek. *Jana Michálková*

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 3. 6. 17.00 hod. Žehnání kaple, Svahová, Boleboř
- 4. 6. Bonifatiusfest, Fulda, Německo
- 7. 6. 10.00 hod. Setkání jáhnů, DDKT, Litoměřice
- 8. 6. 18.00 hod. Biřmování, Cvikov
- 9. 6. 9.30 hod. Vikariátní setkání, Klášterec nad Ohří
- 10. 6. 18.00 hod. Biřmování, Jablonec nad Nisou
- 11. 6. 10.30 hod. Národní poutě ke sv. Anežce České, Doksany
- 12. 6. 9.30 hod. Biřmování, Jablonné v Podještědí
- 13. 6. 10.00 hod. Beatifikace, Dráždany
- 14. 6. 10.00 hod. Formační setkání kněží, DDKT, Litoměřice
- 15. 6. 17.00 hod. Poutní slavnost sv. Víta, Český Krumlov

Objednávky Zdislavy na adrese zdislava@in.cz

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSsR.

- 1. 6. 18.00 hod. Účast na děkovné mši svaté za beatifikaci Jana Pavla II., kostel Všeoh svatých Litoměřice
- 3. 6. 17.00 hod. Mše svatá, kostel Nejsvětější Trojice, Klášterec nad Ohří
- 4. 6. 16.00 hod. Biřmování, kostel sv. Víta, Příchovice
- 5. 6. 10.30 hod. Biřmování, kostel Nanebevzetí Panny Marie, Ústí nad Labem
- 11. 6. 10.00 hod. Přednáškový den o liturgii, MONS, Svatá Hora
- 12. 6. 18.00 hod. Požehnutí křížku, Ostrov u Tochovic
- 12. 6. 10.00 hod. Mše svatá na zakončení Pfiingstaktion Renovabis, katedrála sv. Jakuba, Görlitz, Německo
- 13. 6. 10.00 hod. Účast na slavnosti beatifikace P. Aloise Andritzkeho, Katholische Hofkirche, Dresden
- 18. 6. 10.00 hod. Účast na národní pouti k sv. Janu Neumannovi, Prachatice
- 19. 6. 10.00 hod. Poutní mše svatá, kostel Nejsvětější Trojice, Jiřetín
- 26. 6. 9.00 hod. Poutní mše svatá, kostel sv. Petra a Pavla, Mimoň

Biskupství uveřejnilo webový katalog s přehledem bohoslužeb v diecézi

Biskupství litoměřické spustilo webovou aplikaci diecézního katalogu, v němž naleznete přehled bohoslužeb v diecézi.

Po vydání proměnné části tištěného katalogu uveřejňuje Biskupství litoměřické rovněž webovou aplikaci diecézního katalogu, zatím bohužel ve starém kabátě. Původně jsem chtěl představit až novou verzi katalogu v grafice diecézních stránek, ale protože ji programátoři vytvářejí déle, než se čekalo, rozhodl jsem se zpřístupnit starou verzi, a to hlavně kvůli tolik postrádanému přehledu bohoslužeb. Na ně se totiž lidé dotazují nejvíce.

Webový katalog naleznete na internetové stránce <http://katalog.dltm.cz/web/> nebo na hlavní stránce biskupství www.dltm.cz.

Prosím duchovní správce o důkladnou kontrolu pořadu bohoslužeb a svých farnostech, aby se během prázdnin a dovolených mohli lidé na uveřejněné údaje spolehnout. Opravy můžete zasílat nejlépe e-mailem na katalog@dltm.cz nebo v písemné podobě na biskupství. Děkuji za vaši spolupráci.

Ing. Václav Novák, administrátor IT

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz). **Za obsah** časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz), Marie Koscelníková (koscelnikova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka. **Tisk:** Tiskárna Zetka tisk, s.r.o. (tiskarna.zetka@volny.cz). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Tri obrazy barokního malíře Karla Škréty z katedrály sv. Štěpána o Litoměřicích, vystavené na pražské výstavě „Karel Škréta (1610 - 1674): Doba a dílo“, se po zhruba roce a půl vrátily zpět do litoměřické katedrály.

Instalace zrekonstruovaných obrazů Karla Škréty

Foto Karel Pech. Fotogalerii naleznete na www.dltm.cz

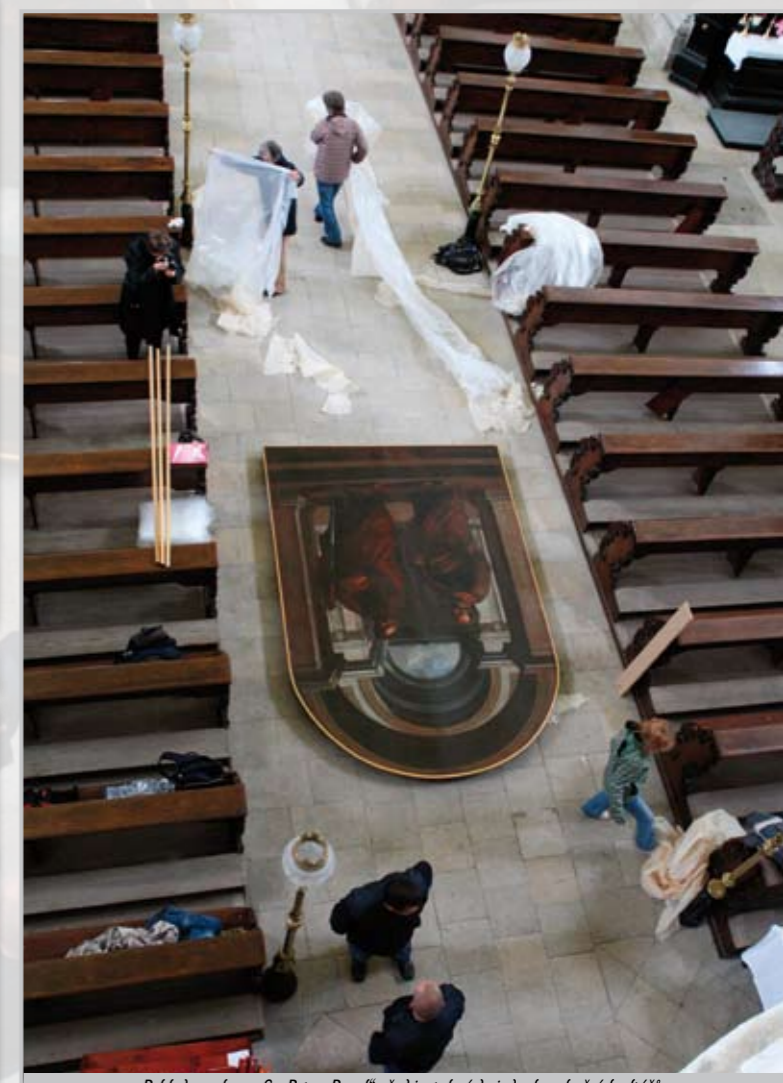

Zrestaurované Škrétovo plátno „Smrt sv. Václava“ je již také na svém místě.

Katedrála sv. Štěpána, Litoměřice 13. dubna 2011

Plátno hlavního oltářního obrazu „Ukamenování sv. Štěpána“ před upínáním na vnitřní rám.

Pohled na obraz „So. Petr a Pavel“ před instalací do jednoho z bočních oltářů.

P. Maria Pomocná (Pasovská),

kopie obrazu, olej na plátně, 90 x 70 cm,
autor J. Peschke z Lovosic (†1839), pův. k obrazu patřila mosazná skříňka.

Ze sbírek litoměřické diecéze